

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

CĪŅA PRET KRIEVU LĀCI

Jau divus gadus Austrumukrainā noris karš, kurā Ukrainas nacionāli noskaņotie brīvprātīgie karo pret Krievijas algotņiem. Ukrainiem frontē piediedrojas arī brīvprātīgie no citām pasaules valstīm. Visbiežāk viņu rīcību motivē vēlme aktīvi pretoties Krievijas netaisnīgajai rīcībai, apzinoties, ka tas, kas notiek Ukrainā, var notikt arī citur.

Karot uz Ukrainu devās arī latviešu puišis, kurš vēlējās atklāt piedzīvoto arī laikraksta “DDD” lasītājiem. Drošības apsvērumu dēļ viņa vārdu šoreiz neatklāsim, vien dēvēsim viņu par *Latviešu banderovieti*.

Saruna ar Latviešu banderovieti

BRĪVPRĀTĪGIE PRET KRIEVIJAS ALGOTŅIEM

DDD: *Kādēļ jūs devāties uz Ukrainu – ne jau tūrisma braucienā?*

L.B.: Ne jau tūrisma braucienā, bet palīdzēt ukraiņu kolēģiem cīnīties pret Krievijas agresiju. Motivācija – jo lielākas problēmas mēs radīsim Krievijai tur, jo mazāk to būs pie mums Latvijā.

DDD: *Kāda tur ir gaisotne?*

L.B.: Depresīva.

DDD: *Visā Ukrainā?*

L.B.: Konkrēti Austrumukrainā vairākums cilvē-

ku ir noskaņoti depresīvi. Viņiem nepatīk Putins, bet liela daļa nav gatava nedz par, nedz pret kaut ko cīnīties – viņi grib mieru un norobežoties no kara un jebkāda konflikta. Valsts turas uz brīvprātīgajiem, kuri karo un kuri viņus apgādā. Bet tas nav valsts vairākums.

DDD: *Vai tad valsts neatbalsta un militārā ziņā neapgādā ukraiņus, kuri karo pret Ukrainas vienotību graužošajiem spēkiem?*

L.B.: Nav jau tā, ka nemaz neapgādā, bet tie cilvēki, uz kuriem viss turas, lielāko tiesu seko savam patriotiskajam aicinājumam, sirdsapziņas balsij, nevis pārstāv regulāros

Ukrainas militārās aizsardzības spēkus. Šobrīd bīstamākajos frontes iecirkņos atrodas tieši brīvprātīgo bataljoni, no kuriem daži joprojām nav oficiāli atzīti un reģistrēti.

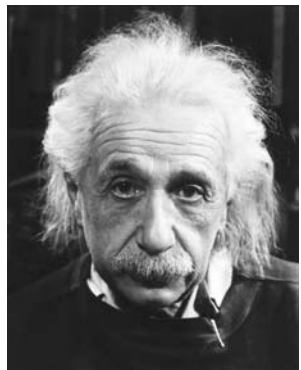
DDD: *Pret ko karo šie ukraiņi, jo Putins apgalvo, ka Krievijas armijas tur nav?*

L.B.: Ukraiņi karo pret algotņiem no Krievijas. Nevajag jaukt regulāros Krievijas spēkus ar Krie-

vijas algotņiem. Krievijas regulārie spēki tur ir nelielā skaitā, bet absolūtais vairākums – aptuveni divas trešdaļas – ir algotņi. Tie ir cilvēki, kuriem ir kaut kāda militāra pieredze, vismaz obligātais militārais dienests, un kuri brīvprātīgi vai retāk – brīvprātīgi piespiedu kārtā – ir no Krievijas uz turieni nosūtīti.

Turpinājums 4. lpp.

Alberts Einšteins: KĀPĒC SOCIĀLISMS?

Alberts Einšteins

ESAM “PLĒSONĪGAJĀ FĀZĒ”

Vai gan ir vērts runāt par sociālismu cilvēkam, kurš nav speciālists ekonomiskajos un sociālajos jautājumos? Vairāku iemeslu dēļ – domāju, ka jā.

Sākumā apskatīsim šo jautājumu no zinātnisko zināšanu viedokļa. Var šķist, ka starp astronomiju un ekonomiku nepastāv būtiskas metodoloģiskas atšķirības. Gan vienā, gan otrā zinātnes nozarē zināt-

nieki cenšas atklāt kopējus likumus uz noteiktu parādību grupu bāzes, lai pēc iespējas skaidrāk saprastu šo parādību savstarpējo saistību. Patiesībā metodoloģiskās atšķirības tomēr pastāv. Kopēju likumu atklāšana ekonomikā ir apgrūtināta tādēļ, ka novērojamās ekonomiskās parādības ir atkarīgas no daudziem faktoriem. Un novērtēt katru šo faktoru atsevišķi ir ļoti grūti.

Turklāt ir ļabi zināms, ka pieredze, kura ir uzkrāta no tā saucamā civilizācijas vēsturiskā perioda sākuma, lielā mērā tika ierobežota ar apstākļiem, kuri savā būtībā ir neekonomiski. Piemēram, lielākā daļa lielvalstu ir radušās iekarojumu rezultātā. Iekaro-tājtautas gan juridiski, gan ekonomiski padarīja sevi par iekarotās valsts valdošo šķiru. Tās sev piešķīra monopoltiesības uz zemi un izvēlēja priesterus no savējo vidus. Šie priesteri, kuri kontrolēja cilvēku izglītību, padarīja par pastāvīgu cilvēku dalījumu šķirās un radīja vērtību sis-

tēmu, kurai cilvēki sekoja (visbiežāk neapzināti) savā sabiedriskajā uzvedībā.

Šī vēsturiskā tradīcija ir saglabājusies un darbojas

Tāpat arī likumi, kurus mēs varam izteikt no šiem faktiem, nav derīgi citām cilvēces attīstības fāzēm. Un, tā kā sociālisma mēr-

Cilvēka stāvoklis mūsdienu sabiedrībā ir tāds, ka tā egoistiskie instinkti patstāvīgi tiek akcentēti, bet sociālie instinkti, kuri savā būtībā ir vājāki, arvien vairāk degradējas. Visas cilvēciskās būtnes, lai arī kādu vietu cilvēku sabiedrības hierarhijā ieņemtu, cieš no šī degradācijas procesa.

joprojām. Nekur vēl mēs neesam pārvarējuši to, ko Torstens Veblens (Thorsten Veblen (1857–1929) – amerikāņu ekonomists un sociologs. – *Red.piez.*) nosauca par cilvēces attīstības “plēsonīgo fāzi”. Esošie ekonomiskie fakti pieder šai cilvēces attīstības fāzei.

Turpinājums 2. lpp.

PAMATOJUMS DEOKUPĀCIJAI

– Hāgas (1899., 1907. g.) un Ženēvas (1949. g.) konven-

ciju nostiprinātie karadarbības noteikumi un paražas;

– ANO Ģenerālās asamblejas rezolūcija Nr. 3314 (1974.g.), kurā tiek noteikts agresijas jēdziens;

– ANO Ģenerālās asamblejas rezolūcijas Nr. 3 (1946.g.) un Nr. 170 (1947. g.) par kara noziedznieku izdošanu un sodīšanu; rezolūcija Nr. 95 (1946. g.), kurā apstiprināti starptautisko tiesību principi, kā arī rezolūcijas Nr. 2184 (1966. g.) un Nr. 2202 (1966. g.), kurās skaidri tiek nosodīts kā noziegums pret cilvēci vietējo iedzīvotāju ekonomisko un politisko tiesību pārkāpšana, ārzemju imigrantu nomitināšana, kā arī vietējo iedzīvotāju vardarbīga pārvietošana uz citiem reģioniem;

– ANO Konvencija par noilguma nepiemērošanu kara noziegumiem un noziegumiem pret cilvēci (1968. g.).

– LPSR Augstākās Padomes deklarācija “Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu” (1990. g.), kurā noteikts, ka PSRS 1940. gada 17. jūnija militārā agresija ir starptautisks noziegums, kura rezultātā Latvija tika okupēta;

– Konstitucionālais likums “Par Latvijas Republikas valstisko statusu” (1991. g.), ar kuru tiek atjaunota LR neatkarība;

– Baltijas Asamblejas Nobeiguma dokuments Nr. 9875 (2003. g.), kurā Eiropas Padomes Parlamentārā Asambleja aicināta izmeklēt un starptautiskā līmenī nosodīt totalitārā komunistiskā režīma noziegumus;

– LR Saeimas Deklarācija “Par Latvijas okupāciju” (1996. g.), kurā PSRS militārā agresija kvalificēta kā starptautisks noziegums un kurā aicina pasaules valstis un starptautiskās organizācijas palīdzēt Latvijai likvidēt okupācijas sekas;

– LR Saeimas Deklarācija “Par Latvijā īstenotā PSRS totalitārā komunistiskā okupācijas režīma nosodījumu” (2005. g.), kurā LR Saeima aicina Eiropas Padomi un Eiropas valstu parlamentus un valdības palīdzēt Latvijai likvidēt okupācijas sekas, sniedzot tai politisku atbalstu.

Valters Rudzītis

Šajā numurā lasiet!

Viktors Orbans:
“Dāmas un kungi, Eiropā paust patiesību ir aizliegts.”

→ 3. lpp.

SAMALTAIS MUGURKAULS

Saruna ar žurnālistu, grāmatas par Herbertu Cukuru autoru **Armandu Puči**

→ 5. lpp.

Alberts Einšteins: KĀPĒC SOCIĀLISMS?

Turpinājums no 1. lpp.

Vēl sociālismam ir sociāli-ētiski mērķi. Savukārt zinātne nav spējīga uzstādīt mērķus. Vēl mazākā mērā zinātne ir spējīga ieaudzināt mērķus cilvēkā. Labākajā gadījumā zinātne spēj iedot līdzekļus noteiktu mērķu sasniegšanai. Bet pašus mērķus rada cilvēki ar augstiem ētiskiem ideāliem. Un, ja šie mērķi nav “dzimuši nedzīvi” un tiem ir dzīvības spēks, tad tos sev pieņem un realizē cilvēku masas, kuras arī pusapzināti nosaka lēnu sabiedrības evolūciju.

Tieši tāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem, lai nepārspilētu zinātnes un zinātnisko metožu nozīmi, kad runa ir par cilvēces problēmām. Un nevajag uzskatīt, ka tikai ekspertiem ir tiesības spriest par jautājumiem, kuri ietekmē sabiedrisko organizāciju.

CILVĒKS – GAN VIENTUĻA, GAN SOCIĀLĀ BŪTNE

Jau labu laiku daudzi apgalvo, ka cilvēku sabiedrībā ir krīze un ka tā ir zaudējusi stabilitāti. Tādā situācijā cilvēki izjūt vienaldzību vai pat naidīgumu pret lielām vai mazām cilvēku grupām, pie kurām viņi paši pieder. Kā piemēru aprakstīšu gadījumu no savas pieredzes. Nesen ar kādu gudru un labvēlīgi noskaņotu cilvēku es apspriedu jauna kara sāksmas briesmas, kas, manu prāt, ļoti nopietni apdraudētu cilvēces eksistenci kā tādu (Raksts ir tapis augstāk kara laikā. – *Red.piez.*). Es aizrādīju, ka tikai pārnacionāla organizācija varētu aizsargāt no šādas iespējamības. Uz to mans sarunbiedrs vēsā un mierīgā tonī atbildēja: “Kāpēc jūs esat tik negatīvi noskaņots pret cilvēciskās rases izžūšanas iespējamību?”

Esmu pārliecināts, ka vēl pirms 100 gadiem neviens nevarētu tik viegli paust šādas domas. To pateica cilvēks, kurš bez panākumiem sevi mēģināja rast kādu līdzsvaru un zaudēja cerības gūt šai ziņā panākumus. Tā ir moksliņas vientuļības un izolācijas izpausme, no kā mūsdienās cieš tik daudz cilvēku. Un kāds tam ir iemesls? Un vai no tā ir kāda izeja?

Viegli uzdot šāda veida jautājumus, bet grūti ir kaut cik konkrēti uz tiem atbildēt. Tomēr es pacentīšos uz tiem atbildēt, cik nu varu, lai gan labi apzinos, ka mūsu jūtas un tieksmes bieži vien ir pretrunīgas un neskaidras, un tās nevar izskaidrot ar vieglām un vienkāršām formulām.

Cilvēks vienlaicīgi ir gan vientuļa, gan arī sociāla būtne. Kā vientuļa būtne cilvēks cenšas aizsargāt savu un savu tuvāko eksistenci, apmierināt savas vajadzības un attīstīt savas iedzimtās spējas. Kā sociāla būtne cilvēks mek-

lē citu cilvēku atzīšanu un mīlestību, grib dalīties ar viņiem to priekos, mierināt tos bēdās, uzlabot to dzīves apstākļus.

Tieši šo dažādo un bieži vien pretrunīgo tieksmju eksistence nosaka cilvēka īpašo raksturu, bet šo tieksmju konkrēta kombinācija nosaka gan iekšējā līdzsvara pakāpi, ko cilvēks ir spējīgs sasniegt, gan tā iespējamā ieguldījuma pakāpi visas sabiedrības labklājībā. Es neizslēdzu, ka šo divu tieksmju virzienu attiecība tiek mantota iedzimtības ceļā. Tomēr personība beigu beigās formējas un izveidojas apkārtējā vidē, kurā attīstās cilvēks – to nosaka sabiedrības struktūra, kurā cilvēks uzaug, sabiedrības tradīcijas un vērtējumi, ko sabiedrība dod vienam vai otram uzvedības veidam.

Katram atsevišķam cilvēkam abstraktais termins “sabiedrība” nozīmē viņa tiešo un netiešo attieksmju summu pret saviem laika biedriem un pret visiem cilvēkiem no iepriekšējām paaudzēm. Cilvēks ir spējīgs domāt, just, vēlēties un strādāt pats par sevi. Tomēr savā fiziskajā, prāta un emocionālajā eksistencē cilvēks tik lielā mērā ir atkarīgs no sabiedrības, ka ārpus tās ne domāt par cilvēku, ne saprast cilvēku nav iespējams. Tieši “sabiedrība” nodrošina cilvēku ar pārtiku, apģērbu, dzīvesvietu, darba rīkiem, valodu, domformām un lielāko daļu domu saturu. Katra cilvēka dzīve ir iespējama daudzu miljonu cilvēku darba un sasniegumu pagātnē un pašreizējā brīdī dēļ. Lūk, tas arī slēpjas aiz šī vārda “sabiedrība”.

Tāpēc ir acīmredzams, ka cilvēka atkarība no sabiedrības ir dabiskais fakts, ko nav iespējams mainīt, līdzīgi kā tas ir bišu un skudru gadījumā. Tomēr, ja skudru un bišu dzīves procesi tiek vadīti līdz pat sīkākajām detaļām ar iedzimtu dzelzainu instinktu palīdzību, tad cilvēcisko būtņu sociālās uzvedības un savstarpējo attiecību veidi ir stipri dažādi un var tikt mainīti.

Atmiņa, spēja radīt jaunas kombinācijas, valodas saziņas spējas deva iespēju cilvēcei radīt tādas dzīvību nodrošinošas formas, kuras nediktē bioloģiskā nepieciešamība. Tās izpaužas tradīcijās, sabiedriskajā organizācijā un institūtos, literatūrā, zinātniskos un inženieriskos sasniegumos, mākslas darbos. Tas izskaidro, kādā veidā cilvēks lielā mērā ir spējīgs ietekmēt savu dzīvi ar savu uzvedību, šajā procesā piedaloties apzinātām vēlmēm un domāšanai.

CILVĒKS NEDZIMST, LAI IZNĪCINĀTU

Piedzimstot cilvēks manto noteiktu bioloģisku konstitūciju, kura mums ir jāatzīst par fiksētu un

nemainīgu un kura ietver sevī dabiskās tieksmes, kas ir raksturīgas cilvēku dzimumam. Tam klāt dzīves laikā cilvēks iegūst noteiktu kultūras konstitūciju, kuru apgūst no sabiedrības caur saziņu un daudziem citiem ietekmes veidiem. Tieši šī kultūras konstitūcija laika gaitā mainās un lielā mērā nosaka attiecības starp cilvēku un sabiedrību.

Mūsdienu antropologi māca (pamatojoties uz tā saucamo primitīvo kultūru salīdzinošo analīzi), ka iespējamā cilvēku sociālā uzvedība var svārstīties ļoti lielā iespējamo variantu diapazonā, un tā ir atkarīga no kultūras modeļa un sabiedriskās organizācijas veida, kāds ir raksturīgs konkrētajā sabiedrībā. Tieši šajā apstākli balstās to cilvēku cerības, kuri tiecas uzlabot cilvēka likteni. Cilvēciskās būtnes nav savas bioloģiskās konstitūcijas dēļ nolemtas savstarpējai iznīcināšanai vai palikšanai nežēlīga likteņa varā, kura nežēlīguma iemesls ir viņos pašos.

Ja mēs pajautāsim sev, kā būtu jāizmaina sabiedrības struktūra un cilvēku kultūra, lai padarītu cilvēku dzīvi pēc iespējas apmierinošāku, tad mums ir nepārtraukti jāatceras, ka eksistē noteikti apstākļi, kurus mēs nevaram izmainīt.

Cilvēka bioloģiskā daba nevar tikt izmainīta. Pat vairāk – pēdējo simts gadu tehnoloģiskie un demogrāfiskie procesi radīja apstākļus, kuri paliks ar mums vēl ilgi. Iedzīvotāju augstas koncentrācijas apstākļos, kuru eksistence ir atkarīga no preču ražošanas, augsta darba dalīšanas pakāpe un augsti koncentrēti ražošanas vadības aparāti ir absolūti nepieciešams. Tas laiks, kurš tagad mums šķiet ideāls, kad atsevišķi cilvēki vai cilvēku grupas varēja būt pilnībā pašpietiekamas, ir pagājis. Tas nebūs pārspīlējums, ja pateikšu, ka jau tagad cilvēce ražošanas un patēriņa ziņā veido vienu planetāru sabiedrību.

Tagad es īsumā varu izklāstīt savu viedokli par mūsdienu krīzes būtību. Runa ir par cilvēka attieksmi pret sabiedrību. Kā nekad agrāk cilvēks apzinās savu atkarību no sabiedrības. Tomēr šo atkarību cilvēks izjūt nevis kā kaut ko labu, nevis kā organizāciju saiti, nevis kā viņu aizsargājošu spēku, bet gan vairāk kā draudus savām dabiskajām tiesībām vai pat savai ekonomiskai eksistencei.

DEGRADĀCIJAS PROCESS MŪSDIENU SABIEDRĪBĀ

Cilvēka stāvoklis mūsdienu sabiedrībā ir tāds, ka tā egoistiskie instinkti patstāvīgi tiek akcentēti, bet sociālie instinkti, kuri savā būtībā ir vājāki, arvien vai-

rāk degradējas. Visas cilvēciskās būtnes, lai arī kādu vietu cilvēku sabiedrības hierarhijā ieņemtu, cieš no šī degradācijas procesa.

Būdami par sava egoisma neapzinātiem gūstekņiem, viņus pārņem briesmu sajūta, viņi jūtas kā vientuļnieki, kuriem ir atņemti naivi un vienkārši dzīves prieciņi. Cilvēks savai dzīvei var atrast

Privātam kapitālam ir tendence koncentrēties nedaudzu rokās. Tas daļēji ir saistīts ar konkurenci starp kapitālistiem, bet daļēji ar apstākli, ka tehniskā attīstība un pieaugošā darba dalīšana veicina arvien lielāku ražošanas vienību rašanos uz mazāko rēķina.

jēgu (lai cik īsa un briesmu pilna šī dzīve būtu), tikai veltot sevi sabiedrībai.

Patiesais šī ļaunuma iemesls, manuprāt, ir kapitālistiskās sabiedrības ekonomiskā anarhija. Mēs savā priekšā redzam milzīgu ražošanas sabiedrību, kuras locekļi arvien vairāk cenšas cits citam atņemt savu kolektīvo pūliņu augļus. Un pārsvarā ne jau ar spēku, bet gan – ievērojot likumā ietvertos noteikumus. Šai ziņā ir jāsaprot, ka kapitālistiskajā sabiedrībā ražošanas līdzekļi (ražošanas rīki, kuri ir nepieciešami patēriņa un arī kapitāla preču ražošanai) var būt un savā vairumā arī ir privātīpašums, kurš pieder atsevišķām personām.

Tālākās domas vienkāršākai uztverei es par “strādniekiem” saukšu visus tos, kuriem nepieder ražošanas līdzekļi (šāda “strādnieku” termina izmantošana neatbilst plaši izmantotajai šī vārda nozīmei). Ražošanas līdzekļu īpašniekam ir iespēja nopirkt no strādnieka viņa darbaspēku. Izmantojot ražošanas līdzekļus, šis darbinieks rada jaunu produkciju, kura kļūst par kapitālista īpašumu. Pats būtiskākais šajā procesā ir attiecība starp to, cik daudz strādnieks saražoja un cik daudz viņam tiek maksāts, ja gan vienu, gan otru izsaka to reālajās vērtībās. Tā kā darba līgums ir “brīvs”, darbinieka alga nenosaka viņa saražotās produkcijas reālā vērtība, bet viņa minimālās vajadzības un attiecība starp kapitālista nepieciešamību pēc darbspēka un strādnieku skaitu, kuri konkurē cits ar citu par darba vietas iegūšanu. Ir svarīgi saprast, ka pat teorijā strādnieka alga nenosaka viņa saražoto labumu vērtību.

Privātam kapitālam ir tendence koncentrēties nedaudzu rokās. Tas daļēji ir saistīts ar konkurenci starp kapitālistiem, bet daļēji ar apstākli, ka tehniskā attīstība un pieaugošā darba dalīšana veicina arvien

lielāku ražošanas vienību rašanos uz mazāko rēķina. Šo procesu rezultātā rodas kapitālistiskā oligarhija, kuras drausmīgo varu demokrātiski organizēta sabiedrība nespēj efektīvi ierobežot.

Tā tas notiek tādēļ, ka likumdošanas orgānu pārstāvji tiek atlasīti no politisko partiju vidus, bet tās savukārt

vietā, lai visiem atvieglotu darba slogu. Tiekšanās pēc peļņas kopā ar konkurenci starp atsevišķiem kapitālistiem rada nestabilitāti kapitāla uzkrāšanas un izmantošanas procesā, kas noved pie smagām depresijām.

Neierobežota konkurence noved pie drausmīgas darba resursa izšķērdēšanas un pie katras atse-

višķas cilvēka personības sociālās apziņas izkropļošanas, par ko jau es teicu iepriekš. **Šo cilvēka personības izkropļošanu es uzskatu par vislielāko kapitālisma ļaunumu. Visa mūsu izglītības sistēma cieš no šī ļaunuma.** Jaunatnei tiek iepotēta tieksme pēc konkurences; gatavojot karjeras veidošanai, viņus māca pielūgt veiksmi, dzenoties pēc mantas.

Esmu pārliecināts, ka ir tikai viens paņēmieni kā tikt valā no šiem drausmīgajiem ļaunumiem – ir jārada socialistiska ekonomika (ar tai atbilstošu izglītības sistēmu), kura būtu tendēta sasniegt sabiedriskus mērķus. Šādā ekonomikā ražošanas līdzekļi piederētu visai sabiedrībai un tiktu izmantoti pēc plāna.

Plānveida ekonomika, kura regulē ražošanu saskaņā ar sabiedrības vajadzībām, sadalītu nepieciešamo darbu starp visiem sabiedrības locekļiem, kuri ir spējīgi strādāt, un garantētu tiesības dzīvot katram vīrietim, sievietei un bērnam.

Bez savu iedzimto spēju attīstīšanas cilvēku izglītības sistēma par savu mērķi noteiktu atbildības jūtu attīstīšanu par citiem cilvēkiem (pašreiz slavinātās varas un veiksmes vietā).

Tomēr ir jāatceras, ka plānveida ekonomika vēl nav sociālisms. Pati par sevi plānveida ekonomika var tikt realizēta kopā ar pilnīgu personības apspiešanu. **Sociālisma radīšana prasa atrisināt ļoti sarežģītu sociāli-politisku problēmu: ņemot vērā augsto politisko un ekonomisko centralizāciju, kā panākt, lai birokrātija nekļūtu visuvarena?** Kā šādos apstākļos nodrošināt personības tiesības un līdz ar to arī demokrātisko pret-svaru birokrātijas varai?

Tulkojums:
<https://infoagentura.wordpress.com/>

Viktors Orbans: “Dāmas un kungi, Eiropā paust patiesību ir aizliegts.”

Ungārijas premjera Viktora Orbana 2016. gada 15. martā – Ungārijas revolūcijas un brīvības cīņu atceres dienā – teiktās runas saīsināts pārstāstījums latviešu valodā.
* * *

Dāmas un kungi, Eiropa nav brīva. Brīvība sākas ar patiesības paušanu. Bet šodien Eiropā paust patiesību ir aizliegts. Pat tad, ja uzpuņis ir no zīda, tas ir uzpuņis. Ir aizliegts teikt, ka tie, kas ierodas, nav bēgļi un ka Eiropu apdraud migrācija. Ir aizliegts teikt, ka desmiti miljoni gatavojas doties mūsu virzienā, lai te apmestos. Ir aizliegts teikt, ka imigrācija mūsu valstīm nes noziedzību un terorismu. Ir aizliegts teikt, ka masas, kas ierodas no citām civilizācijām, apdraud mūsu dzīvesveidu, mūsu kultūru, mūsu paražas un mūsu kristīgās tradīcijas. Ir aizliegts norādīt, ka tie, kas ieradušies agrāk, jau ir izveidojuši paši savu atsevišķu pasauli ar saviem likumiem un ideāliem, kas ir pretrunā ar tūkstošgadiem Eiropas vērtībām.

Ir aizliegts norādīt, ka tas nenotiek nejauši un neparedzēti, ka tā ir plānota un mērķtiecīgi organizēta darbība – šo ļaužu masu vērst pret mums. Ir aizliegts teikt, ka Briselē izstrādā shēmas, kā šos ārzemniekus transportēt šurp, cik ātri vien iespējams, un izmitināt šeit, starp mums. Ir aizliegts norādīt, ka šīs izmitināšanas mērķis ir pārveidot Eiropas reliģiskās un kultūras nostādnes, rekonstruēt etniskos pamatus, tādējādi iznīcinot nacionālās valstis. Ir aizliegts teikt, ka Brisele tagad zagšus pievāc pa gabalam vien no mūsu valsts suverenitātes un ka Briselē top plāni izveidot *Eiropas Savienotās Valstis* – kam neviens nekad nav devis atļauju.

Šodienas brīvības ienaidnieki ir veidoti no citās matērijas nekā senie karaliskie valdnieki vai tie, kas vadīja padomju sistē-

mu. Viņi izmanto citus līdzekļus, lai piespiestu mūs pakļauties. Šodien tie neiesloga mūs un netransportē uz koncentrācijas nometnēm, tie nesūta tankus iekarot tās valstis, kas tiecas uz brīvību. Šodien pietiek ar starptautisko mediju artilēriju, denonsēšanu, draudiem un šantāžu. Bet Eiropas ļaudis pamazām mostas, pārgrupējas, un drīzumā tie atgūs zaudēto. Patiesības apspiešanas mūri sāk plīst. Eiropas ļaudis beidzot sāk saprast, ka viņu nākotne ir apdraudēta – ne tikai viņu labklājība, bet arī drošība un ierastā dzīves kārtība.

Šoreiz draudi nav kā no kara vai dabas katastrofas, kas pēkšņi izsūt pamatus zem kājām. Masu migrācija ir kā lēna ūdens straupe, kas pastāvīgi ārd krastus. Tā maskējas ar humanitāru retoriku, bet tās patiesais mērķis ir teritorijas okupācija. Aprakšu “cilvēktiesību aizstāvju” kopas izjūt milzīgu vēlmi mūs gānīt un apsūdzēt. It kā mēs būtu naidpilni ksenofobi, kaut patiesībā mūsu vēsture rāda pretējo. Tiem, kas ienākuši šeit kā jauni ģimenes locekļi, kā sabiedrotie vai dzīvības apdraudējuma dēļ, bijis ļauns atrast šeit sev jaunas mājas. Bet tie, kas ieradušies šeit ar nolūku mainīt mūsu valsti, mūsu tautu pēc saviem šabloniem, tie, kas nāk ar vardarbību un pret mūsu gribu, – tie vienmēr sastapsies ar pretestību.

Sākumā viņi runā tikai par dažiem simptomiem, tūkstoti vai diviem tūkstošiem pārvietoto. Bet neviens atbildīgais Eiropas līderis neuzdrošināsies ar zvērestu apgalvot, ka šie pāris tūkstoši nepieaugs līdz desmitiem vai simtiem tūkstošiem. Ja mēs gribam apturēt šo masveida migrāciju, vispirms mums ir jāierobežo Brisele. Galvenās briesmas Eiropas nākotnei nenāk no tiem, kas vēlas nokļūt šeit, bet no Briseles fanātiskā kosmopolitisma. Mēs nedrīkstam pieļaut Briselei pozicionēt sevi virs likuma. Mēs nedrīkstam ļaut tai uzspiest

Viktors Orbans:
“Ir aizliegts teikt, ka Brisele tagad zagšus pievāc pagabalam vien no mūsu valsts suverenitātes un ka Briselē top plāni izveidot *Eiropas Savienotās Valstis* – kam neviens nekad nav devis atļauju.”

mums šo rūgto augli – tās kosmopolitisko imigrācijas politiku.

Mēs nedrīkstam importēt Ungārijā noziedzību un terorismu. Nedrīkst būt pilsētu rajoni ārpus likumu sasniedzamības, nedrīkst būt masu nekārtības vai imigrantu nemieri, un nedrīkst būt bandas, kas medī mūsu sievas un meitas. Mēs nedrīkstam ļaut citiem mācīt mūs, kam būtu jāļauj ienākt mūsu mājās un valstī, kurā mēs dzīvojam. Mēs zinām, kā šīs lietas notiek. Vispirms ļauj mums viņiem stāstīt mums, kas mums ir jāuzņem, tad viņi liek mums kalpot ārzemniekiem mūsu pašu valstī. Galu galā mums saka, lai sakravājamies un atstājam savu zemi. Tāpēc mēs noraidām piespiedu pārvietošanas shēmas, un mēs necietisim ne šantāžu, ne draudus.

Ir pienācis laiks skandināt trauksmes zvanu. Ir pienācis laiks opozīcijai un pretestībai. Ir pienācis laiks, lai pulcētu kopā mūsu sabiedrotos. Ir pienācis laiks pacelt lepo tautu karogus. Ir pienācis laiks, lai novērstu Eiropas iznīcināšanu un lai glābtu Eiropas nākotni. Tādēļ neatkarīgi no partiju piederībām mēs aicinām apvienoties visus Ungārijas pilsoņus, mēs aicinām apvienoties visas Eiropas nācijas. Eiropas pilsoņi un valstu vadītāji vairs nedrīkst dzīvot divās atsevišķās pasaulēs. Mums ir jāatjauno Eiropas vienotība. Mēs, Eiropas ļaudis, nevaram būt brīvi individuāli, ja neesam brīvi kopā. Ja mēs apvienosim mūsu spēkus, mums izdosies; ja mēs dosimies

dažādos virzienos, mums neizdosies. Kopā mēs esam spēks; sašķelti – mēs esam vāji. Vai nu mēs esam kopā, vai neesam vispār.

Ja 1848. gadā mēs būtu samierinājušies ar pastāvošo situāciju, mūsu liktenis būtu citāds, un ungārus būtu aprijusi Vācijas jūra. Mēs nesamierinājāmies arī 1956. gadā, un tādēļ mūs neaprija padomju jūra. Šodien pasaules lielvaras likvidē visu, kas ir unikāls, autonomas, tradicionāls un nacionāls. Tās grib samaisīt kultūras, reliģijas un iedzīvotājus, līdz mūsu daudzšķautņainā un lepnā Eiropa beidzot kļūtu bālasinīga un paklausīga. Un, ja mēs tam piekāptos, mūsu liktenis būtu izlemts, un mēs tiktu aprīti milzīgajā *Eiropas Savienotās Valsts* vēderā.

Uzdevums Ungārijas, Centrāleiropas un citu Eiropas valstu ļaudīm, kas vēl nav zaudējuši veselo saprātu, ir uzvarēt, lai nepieļautu istenot mums paredzēto likteni. Mēs, ungāri un poļi, zinām, kā tas jādara. Mēs esam mācījušies, ka drosme ļauj sekmīgi stāties pretī briesmām. Tāpēc mums ir jāvelk ārā no aizmirstības šis senais tikums – drosme. Mums ir jāatbild skaidri un pietiekami skaļā balsī – tā, lai to uzklausa plašā tūlumā, uz galveno, vienīgo un vis svarīgāko jautājumu, kas noteiks mūsu likteni. Uz jautājumu par Eiropas nākotni: “Vai mēs būsim vergi vai brīvi ļaudis – tāds ir jautājums, atbildiet!”

Tulkojis Nikomeds no:
<https://youtu.be/EBInRdyAXIE>

Andrejs Lucāns

Burtniekos

Padomju impērija, kuras sniegtās iespējas un represijas latviešu tauta baudīja 50 gadus, bija apjosta ar necaurejamu žogu – ar t.s. dzelzs priekškaru. PSRS konstitūcija žoga iekšpusē deklarēja visas iespējamās brīvības, ar norādi: proletariāta intereses un proletariāta goda un sirdsapziņas – komunistiskās, vienīgās partijas – vadībā, kas dzīvē nozīmēja diktatūru un attīstības stagnāciju. Sistēma, kas, lai arī dar-

cisko un rūpniecisko ražošanu, ar oligarhiem un valsts “nozagsanu”, ar ārzemniekiem lielās platībās izpārdotu lauksaimniecisko zemi, tukšām lauku mājām un skolām, ar simtiem tūkstošiem bezdarbnieku un emigrantu, ar noturīgu piekto kolonnu. Pieredze mācīja, ka neitralitāte ir bez perspektīvas, un, ieklausoties Polijas prezidenta Aleksandra Kvasņevska teiktajā, ka “nestāšanās ES nebūtu kļūda, bet gan stulbums”, Latvija iestājās ES un NATO.

Pašreizējie, ar stihisko bēgļu plūsmu saistītie nacionālie, ekonomiskie un politiskie notikumi ES un Latvijā ir bezžogu utopijas sekas. To, ka vadzis ir pilns, var saklausīt Ungārijas premjerministra Viktora Orbana secinājumos (lasiet šajā numurā publicēto Viktora Orbana runu – *red.piez.*).

Kā varam noprast, runa ir par bezžogu utopijas radītajām sekām – par aēgārni realizētu demokrātiju,

Latvija atguva neatkarību un savai aizsardzībai arī izbūvēja žogu – ārējo. Tas gan bija tāds ne visai – zaudētā žoga karikatūra. Lai pamodinātu iniciatīvu un darboties prieku, iekšējie žogi tika nojaukti pilnībā. Tagad bija atļauts viss, kas nav aizliegts.

bojās pēc plāna un grafika, nespēja atrast cilvēku radošo enerģiju; padomju impērija nonāca līdz bada sliekšnim un sabruka. Stiprais žogs nepasargāja, jo bija utopija.

Latvija atguva neatkarību un savai aizsardzībai arī izbūvēja žogu – ārējo. Tas gan bija tāds ne visai – zaudētā žoga karikatūra. Lai pamodinātu iniciatīvu un darboties prieku, iekšējie žogi tika nojaukti pilnībā. Tagad bija atļauts viss, kas nav aizliegts. Tika izsludināta “neizbēgamā” kapitālisma pirmā fāze – mežonīgais kapitālisms. Tai atbilstīga bija komunismā paredzamā produkta sadale: no katra pēc viņa spējām, katram pēc viņa vajadzības. Citiem vārdiem: “Laupiet salaupīto!”

Lai laupīšana šķistu demokrātiska un taisnīga, izgudroja sertifikātus. Tas bija starta signāls, un Latvijas “jauncelsme” varēja sākties. Kapitālisma pirmā fāze beidzās ar izlaupītu un sagrautu lauksaimnie-

cilvēktiesībām un solidaritāti.

Arī Latvija ir pamodusies – atskan balsis par nepieciešamību stiprināt savu un vienlaikus ES ārējo robežu. Latvijas TV demonstrē jau 2015. gadā sāktās un no plānotajiem 90 km izbūvētās Latvijas–Krievijas robežas (246 km) pirmos 3 km. Un domas pēkšņi aizķeras pie Edgara Liepiņa pirms vairākiem gadu desmitiem dibinātās firmas “Ezerzupa”... Proti, pie firmas vadītāja ierodas žurnālists un lūdz pastāstīt par iecerēm. Pēc projekta, skaidro inovators, esot paredzēts uzkrāsēt ezeru, kurā ir gan dažādas dzīvās radības, gan garšvielas. Un tad uzkrāsēto virumu cisternās ar mašīnām izvadāt pa barotavām. “Vai ir jau sāktā projekta īstenošana?” jautā žurnālists. “Jā,” firmas vadītājs pašapzinīgi noved žurnālistu pie aizsalušā ezera un ar lepnumu norāda uz ledū aizkurto ugunsgrābi. “Lūk, esam jau sākuši ezera uzkrāšanu!”

Ungārija ir viena no retajām ES valstīm, kura, aizstāvēt savas nacionālās intereses, radikāli cīnās pret nekontrolētajām migrantu plūsmām.

CĪŅA PRET KRIEVU LĀCI

Turpinājums no 1. lpp.

L.B.: Brīvprātīgi piespiedu kārtā – tas nozīmē, ka tie ir: noziedznieki, lai samazinātu sēdēšanas termiņu vai vispār nesēdētu cietumā, kas ir banku parādnieki, kaut kādi bijušie drošības un valsts struktūrās strādājošie, kuri kaut kādu iemeslu dēļ ir krituši nežēlastībā, vai kaut kādi ekstrēmisti, kurus savāc, vai vienkārši, kuri kalpo naudas dēļ. Krievijas laukos un mazpilsētās 500 dolāru atalgojums ir pietiekoši vilinošs, lai ietu karot, it sevišķi, ja nekas nespīd un neko labi darīt neproti.

Otrā daļā ir vietējie algotņi – tā pati *kolorado orda*, kas uz vietas savākti no okupētajām teritorijām. Viņi karo naudas dēļ, jo citu ienākumu nav – šahtas slēgtas, rūpniecība izlaupīta, bet nopelnīt ģimenei kaut kā vajag. Separatīstiem maksā.

DDD: Kas maksā?

L.B.: Krievija.

DDD: Tātad principā Putins viņus atbalsta?

L.B.: Putins ne tikai atbalsta – viņš viņus ir izveidojis, uztur, organizē un komandē. Nav jau tā, ka viņi būtu izveidojušies paši no sevis un Putins sāktu šos atbalstīt – Putins viņus izveidoja un vada. Viņus vervē oficiālās Krievijas valsts struktūras: karaspēka daļas, kara komisariāti, policija, cietumu administrācija, pašvaldības. Arī visādas Kremļa patriotiskās satelītorganizācijas.

UN ATKAL JAUTĀJUMS – KAM TAS IR IZDEVĪGĪ?

DDD: Kas, jūsuprāt, ir militāro sadursmju iemesls un mērķis? Vai tiešām separatīsti cer, ka Doņeckā īstenosies Krimas scenārijs un viņi pievienosies Krievijai?

L.B.: Ir dažādi iespējamie varianti. Šobrīd, manuprāt, Krievijas vēlme ir izveidot Doņeckas un Luhanskas Tautas republikas – līdzīgi kā Piedņestru vai Abhāziju, kuras *de jure* atzīs tikai Krievija. *De facto* tās atradīsies Krievijas kontrolē un jebkurā brīdī tās varēs izmantot pret Ukrainu. Piemēram, ja Ukraina gribēs iestāties NATO, tur sāksies kaut kāda “burbuļošana” – apšaudes, spridzināšanas u.tml. Tas būs striķītis, aizkura Krievija vienmēr varēs raustīt, kā tas šobrīd ir Moldovā un Piedņestrā.

Krievijai kā ekonomiskais potenciāls šīs teritorijas nav vajadzīgas. Tai ir vajadzīga vieta, no kurienes izdarīt ģeopolitisku spiedienu uz Ukrainu.

DDD: Jūs teicāt, ka Ukrainas oficiālā vara valsts līmenī materiāli neatbalsta cīņu pret Krievijas destruktīviem elementiem.

L.B.: Nav jau tā, ka nemaz neatbalsta – kara darbība faktiski notiek, bet varas cilvēki Ukrainā

ir pieraduši visu sarunāt, nevis praktiski cīnīties. Viņiem vieglāk ar Putinu sarunāt, kā jau visu laiku to dara. Diemžēl sarunāšanas rezultātā cieš ukraiņu tautas intereses.

Arī pie mums notiek tas pats – lielākā politiķu daļa nav gatava par vai pret kaut ko cīnīties. Viņu galvenais motīvs un darbības algoritms ir vienoties, sadalīt sfēras, iziet uz kompromisiem, apčakarēt, uzvest – to viņi māk un dara. Karot, cīnīties – nē, to nē.

Ukrainas varai varbūt pat ir vajadzīgs šis gruz-

Separatīstus vervē oficiālās Krievijas valsts struktūras: karaspēka daļas, kara komisariāti, policija, cietumu administrācija, pašvaldības. Arī visādas Kremļa patriotiskās satelītorganizācijas.

došais konflikts valsts austrumos, lai kaut kur liktu voluntāros spēkus un tautas revolucionāros elementus. Ja tas pēkšņi beigsies, brīvprātīgie var aiziet un pieprasīt Ukrainas varai beidzot strādāt ukraiņu tautas interesēs. Tad nevarēs neko *sabīdīt* un *izmuhlīt*, ja šaus...

DDD: Vai nav tā, ka šobrīd politiskajā līmenī Ukrainā notiek tieši tas pats, ko Latvija piedzīvoja Atmodas laikā, kad, piesedzoties ar nacionālām idejām, pie varas patiesībā tika personas, kurām visu citu intereses ir svarīgas, tikai ne tautas nacionālās intereses? Priekšgalā iznāk savtīgi indivīdi, kuriem valsts ir biznesa projekts.

L.B.: Jā. Gluži tāpat pie mums notika 1991. gadā, kad pie varas stājās kompartijas cilvēki, kuri tur bija tāpēc, lai tiktu pie materiāliem labumiem. Viņi redzēja, uz kuriem viss iet, un saprata, kā vajadzīgajā brīdī var attiecīgi pieslēties, *apmest kažokus* un pielāgoties. Viņu filozofija palikusi tāda joprojām: *sajust vēju un nokert vilni*. Tā tas ir arī Ukrainā. Ja šobrīd ir populāri kliegt: “Slava Ukrainai! Slava varoņiem!” – viņi bļaus. Ja atlidos citplanētieši un pāsludinās, ka šeit būs viņu kolonija, viņi kritīs ceļos un teiks, ka visu mūžu tos vien ir gaidījuši.

LĒNI GRUZDOŠS MILITĀRS KONFLIKTS

DDD: Vai Ukrainā mēnāmas arī amerikāņu intereses?

L.B.: Es tur neredzu kaut kādas amerikāņu vai Eiropas intereses. Runājot ar pietiekoši plaša politiskā spektra pārstāvjiem, ar kuriem sanāca tikties, neredzu šo amerikāņu komponentu nekādā vei-

dā. Uzskatu, ka būtu ļoti labi, ja amerikāņi izdarītu to, ko ir izdarījuši Dienvidkorejā vai pēc kara Vācijā, pilnīgi pārformatējot politisko sistēmu pēc citiem principiem. Bet neesmu piefiksējis, ka viņi ko tādu darītu Ukrainā. Viņi ļoti minimāli nodrošina nemilitāro palīdzību, trenē nelielu Ukrainas bruņoto spēku daļu. Tas arī viss, ko esmu konstatējis, sarunājoties ar cilvēkiem. Un Eiropai, manuprāt, arī nevajag Ukrainu. Eiropai par katru cenu vajag mieru – lai Ukrainā ir Putins, bet lai nav bēgļu, lai nav haosa

un lai nav jāatskaitās vieniem vēlētajiem, ka neko nedara, un no otras puses lai nebūtu jāuzklausā citu vēlētāju pārmetumi – kāpēc jūs tērējat mūsu naudu kaut kādā korumpētā un tālā Ukrainā?!

Eiropas vēlētais tāpat kā mūsu vēlētais no politiķiem prasa atrisināt konfliktus, bet tā, lai vienkāršajam cilvēkam no savas puses nekas nebūtu jādara un lai neviens neciestu. Īsi sakot – atbrūņojiet Huseinu, bet tā, lai neviens netiktu nogalināts! Tāda šobrīd ir attieksme. Es domāju, ka Putins pareizi ir izrēķinājis, ka viņam neviens liels pasaules spēks pretī nestāvēs, un viņš var ņemties, jo vara ir korumpēta, tauta apātiska un politiskā sistēma ir tāda, ka valda oligarhi un nekādas pretvaras no pilsoniskām kustībām īsti nav, bet tās nelielā skaitā esošas ir aiz-

protams, ir vēl virkne citu scenāriju, piemēram, kaut kādu pavisam citu spēku nākšana pie varas trešā Maidanā vai revolūcijas rezultātā, līdzīgi, kā tas notika Dienvidkorejā ar ģenerāli Paku Čonhi, Napoleonu Francijā vai Oļiveru Kromvelu Lielbritānijā. Kaut kāds totalitārs reformators, kurš veic straujas reformas – oligarhus pie sienas, reformas no augšas līdz apakšai, totāls karš...

DDD: Domāju, ka šodienas Ukrainā tas ir diezgan neiespējami un izklausās utopiski.

Ukrainas varai varbūt pat ir vajadzīgs šis gruzdošais konflikts valsts austrumos, lai kaut kur liktu voluntāros spēkus un tautas revolucionāros elementus. Ja tas pēkšņi beigsies, brīvprātīgie var aiziet un pieprasīt Ukrainas varai beidzot strādāt ukraiņu tautas interesēs.

nemtas ar karadarbības lietām.

DDD: No jūsu teiktā gandrīz ir jāsecina, ka karadarbība Ukrainā ir izdevīga gan Krievijai, gan Ukrainā pie varas esošajiem.

L.B.: Jā – tas ļauj Krievijai turēt Ukrainu īsā pavadā. Kaut kādai daļai pie varas esošo ir izdevīgs lēni gruzdošs konflikts. Viņi negrib liela mēroga karadarbību, jo tas ir sarežģīti, taču pašreizējā

situācija nodrošina to, ka brīvprātīgie nacionālisti būs aizņemti ar karošanu Ukrainas austrumos, ar sviestmaizū sūtīšanu uz fronti, nevis rikos protestus Kijevā. Varai konflikts ir izdevīgs, jo visas savas zādzības, *apčakarēšanas* un *uzmešanas* var norakstīt uz kara rēķina. Ja pilsoniskā sabiedrība ir aizņemta, tad aizmugurē var darīt savas nejdzības.

DDD: Tas droši vien ir visloģiskākais izskaidrojums, kādēļ šis konflikts joprojām nav atrisināts. Kā jums šķiet, kad tas vispār beigsies – ja beigsies?

L.B.: Nevaru neko precīzi prognozēt, bet varu iztēloties vairākus varbūtības scenārijus. Mana varbūtība ir tāda, ka tas lēnām noklusīs – tāpat kā Piedņestra vai Abhāzija un Gruzija. Viss lēnām nomierināsies, izveidojot apstākļus, lai Krievija vienmēr varētu kontrolēt un iekšpolitiski caur tiem pašiem Ukrainas oligarhiem, caur savām ietekmes grupām destabilizēt Ukrainu cerībā, ka kaut kādā brīdī Ukrainā atkal iestāsies haoss – sāksies trešais Maidans vai revolūcija, iekšēji konflikti un valsts dezintegrācija. Krievija pacietīgi gaidīs, lai varētu vēl kaut ko pagrābt sev, jo bez Ukrainas Krievijai īsti nesanāk būt lielvalstij.

Protams, ir vēl virkne citu scenāriju, piemēram, kaut kādu pavisam citu spēku nākšana pie varas trešā Maidanā vai revolūcijas rezultātā, līdzīgi, kā tas notika Dienvidkorejā ar ģenerāli Paku Čonhi, Napoleonu Francijā vai Oļiveru Kromvelu Lielbritānijā. Kaut kāds totalitārs reformators, kurš veic straujas reformas – oligarhus pie sienas, reformas no augšas līdz apakšai, totāls karš...

DDD: Domāju, ka šodienas Ukrainā tas ir diezgan neiespējami un izklausās utopiski.

Brīvprātīgie ukraiņi un viņu draugi.

sociālā situācija Krievijā būs nobriedusi tik tālu, ka tūlīt sāksies kaut kādi procesi, un Putins, mēģinot pēdējā brīdī kaut ko glābt, uzsāks lielo karu. Piedņestras scenārijs, ko pieminēju, ir visreālāka varbūtība, bet pastāv arī citas.

KARŠ, KURĀ CĪNĀS PĀRLIECĪBAS DĒĻ

DDD: Kāda motivācija ir tiem ukraiņiem, kuri karo un brauc karot? Kas ir viņu dzenulis, kāpēc viņiem nav vienalga, kā tas ir lielākajai daļai sabiedrības?

L.B.: Vienu daļu vienkārši iesauc – tur nav nekādu alternatīvu (ja ir nauda var atpirkties), bet brīvprātīgie karo par Ukrainu kā neatkarīgu valsti, viņi negrib būt kopā ar Krieviju un līdzināties tai. Viņi grib tuvināties Eiropai un ASV. Viņi, sevišķi rietumukraiņi, ir vairāk pabrukājuši pa pasauli. Padomju vara Rietumukrainā nav bijusi 70 gadus, bet kā pie mums – tikai 50. Tur 90. gados bija gana daudz dzīvu cilvēku, kuri zināja, ko nozīmē saimniekot bez kolhoziem un veidot politiku bez PSKP.

Piemēram, Rietumukrainā gandrīz nav oligarhu, kuri būtu taisījuši savu kapitālu Rietumukrainā. Oligarhi ir vai nu no Centrālās, vai Austrumukrainas. Viņi grib tuvināties Polijai, jo ir tur jau pabijuši un redzējuši, kā tur cilvēki dzīvo un kāda izskatās pati valsts. Ja Rietumukrainā līdzinās vairāk Polijai vai Lietuvai, tad Austrumukrainā brīžiem izskatās tā, it kā tikai vakar būtu sabrukusi Padomju Savienība.

DDD: Bet, kāda tur ir ikdiens, vai tur visu laiku šauj, spridzina...?

L.B.: Jā.

DDD: Un mierīgo iedzīvotāju vispār nav?

L.B.: Piefrontes ciematījos ir palikuši, bet ļoti minimāli.

DDD: Cik lielā teritorijā notiek karošana?

L.B.: Pēc kartes var izmērīt frontes līnijas garumu – aktīvā karadarbība notiek 10 km uz vienu vai otru pusi no frontes līnijas.

DDD: Un nepārtraukti notiek apšaudes?

L.B.: Uz mirkli pieklust, kādu brīdi ar viegliem strēlnieku ieročiem pašaudās tikai pa nakti. Citreiz atkal tūkstošiem lādiņu dienā izlaiž, un visa zeme ir kā uzarta. Un tā tas var turpināties vairākas dienas.

DDD: Vai ir daudz tādu kā jūs, kas no citām valstīm brauc palīgā ukraiņiem?

L.B.: Ir diezgan daudz.

DDD: No kādam valstīm?

L.B.: Lielākās brīvprātīgo grupas ir čečeni un gruziņi, tad lietuvieši, baltkrievi un poļi. Uz Ukrainu karot devušies cilvēki no ļoti daudzām valstīm, ieskaitot Kanādu, Austrāliju, ASV, Latviju, Igauniju, Zviedriju, Vāciju...

DDD: Kādas motivācijas dēļ šie cilvēki dodas uz turieni – eksotika vai pārliecība?

L.B.: Pārliecība dēļ. Ar kādu motivāciju tad cilvēki brīvprātīgi devās, piemēram, Spānijas pilsoņu karā? Bija motivācija. Ārzemju piedzīvotumu meklētājus neesmu īsti tur sastapis. Gadās kaut kādi ukraiņi, kas izmanto to kā sociālo trepi, lai iegūtu zināmu popularitāti, ko pēc tam var konvertēt politiskajā vai ekonomiskajā varā. Varētu tā būt, bet tas ir minimāli iespējams – pamatmērķis tomēr ir cīņa pret Krievijas agresiju.

DDD: Cik ilgi jūs tur bijāt?

L.B.: Pietiekami – vairs negribas.

DDD: Bail nebija?

L.B.: Brīžiem bija.

DDD: Tika piedzīvotas situācijas, kad biedri tiek ievainoti un iet bojā?

L.B.: Jā. Zināmā mērā ar laiku pie tā pat pierod.

DDD: Jūs teicāt, ka braucāt tādēļ, ka negribat, lai kas līdzīgs notiktu šeit – Latvijā. Vai redzat, ka pie mums arī varētu izveidoties tāda situācija?

L.B.: Iespējamība ir, jā. Par to liek domāt Krievijas aktivitātes šeit. Informācijas politika, politiskā, ekonomiskā ietekme, viņu runas, uzvedība, kam viņi gatavo brīvprātīgos separatīstus, kas atbrauc no Latvijas, kā viņi gatavo tos Latvijas pilsoņus, kuri piedalās Krievijas militārajās nometnēs.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

SAMALTAIS MUGURKAULS

Saruna ar žurnālistu, grāmatas par Herbertu Cukuru autoru **Armandu Puči**

Turpinājums no iepriekšējā numura

Armands Puče: Latvija visos laikos ir trāpījusies visam pa vidu ļoti skaudrā formā. Tieši tāpēc mēs nedrīkstam būt vienaldzīgi un nedrīkstam rīkoties pēc principa – tie ir sabiedrotie, partneri u.tml. Mēs jau esam viņiem tikai tāds interešu objekts. Arī mēs taču varam noformulēt savas ārpolitikas doktrīnās, ka arī mums ir intereses – mūsu intereses ir šī valsts. **Viņiem šī ir teritorija; mums tā ir zeme ar konkrētām robežām.**

Mūsu valsts tapa laikā, kad latvietis bija mērķtiecīgs, gudrs un viltīgs – viltīgs labā nozīmē. Ņemam visas pasakas un teikas un atradīsim – gan tos mestos akmeņus, gan zvirbulišus, kuri aizlidoja pret milžiem. Tas notika arī reāli dabā. Vajadzēja 1918.–1919. gadā Brīvības cīņu laikā būt ne tikai pārliecinātiem par to, kāpēc ir vērts sisties par šo stūrīti zemes, bet būt arī apķēriīgiem, viediem un, protams, viltīgiem šī vārda labākajā nozīmē. Un, lūk, tā nonācām pie savas valsts – tāpat jau neviens neko nedāvīnāja.

DDD: *Kāpēc tā vienmēr sanāk, ka pie varas esošie cenšas izlikties, ka latviešiem nav pašapziņas, ka viņi ir kaut kur jānobīda malīnā?*

A.P.: Nav jau tā bijis vienmēr. Ir jāsaprot un jāatceras, ka spēki, kas kaut kādā mērā neuzskata šo Latvijas valsti par dzīvotspējīgu, dara visu, lai iznīcinātu pirmskara Latvijas spēcīgos asnus – morāli, ētiskas kodas, kas bija, jau sākot ar virsniecību, Latvijas armijas karavīru un beidzot ar vienkāršu zemnieku. Tie bija ārkārtīgi spēcīgi pamatakmeņi, un tos vajadzēja izravēt no šīs nācijas. Protams, režīmu maiņā un apstākļos, kādos Latvija tika ierauta kā dzirnāvē, neko citu nevarēja darīt – tas viss tikai drupināja mūsu nacionālo pašapziņu. Cilvēki cenšas pielāgoties, izdzīvot, pašaisardzības nolūkos mēģina saglabāt dzimtas utt. Bija laiks, kad vecākā paaudze bērnus patiešām gandrīz vai sargāja no jebkādam sarunām par neatkarīgo Latviju – ne ļaunā nolūkā, bet tāpēc, ka režīms tad maltu vēl nežēlīgāk.

MUMS ATKAL JĀBŪT VILTĪGIEM

DDD: *Padomju laikos zināja, no kā baidīties, – zināja, ka var atnākt pakal un aizsūtīt uz Sibīriju. Bet šodien? Kas šodien liek, piemēram, ārlietu ministram Rinkēvičam uzskatīt Herbertu Cukuru par kara noziedznieku?*

Armands Puče: Es domāju, tas ir glēvums, tā ir šīs pasaules globālisma nelaime, kura faktiski vulgarizē nacionālo valstu

būtību. Mēs jau redzam, ka oligarhijai, koncerniem, lielajiem zīmoliem vispār interesē tikai tirgus – jo tas ir viengabalaināks, jo vieglāk. Kur ir valoda, nācija, kur ir karogs, tur šis tirgus sadalās – tas atkal viņiem liekas *baigi nepareizi*, jo tad ir jātērē daudz naudas marketingam, produktam veidojas liela pašizmaksa utt. Tieši tā viņi domā.

DDD: *Nedod dievs, ka nacionālās valstis pašas kaut ko ražos...*

A.P.: Jā. Nav jau tā, ka varam teikt – šis ir mūsu dzimtas baņķieris jau kurās paaudzēs. Pie mums tikai tagad viss notiek – atkal atgriežas tie laiki, kad cilvēks uzkrāj un veido savu turību. Protams, pa vidu parādās ļaudis, kas šajā mežonīgajā kapitālisma uzkrāšanas pirmajā posmā tikusi pie kaut kādas rociņas. Mums liekas, ka viņiem ir vareni paveicies, bet tas jau ir tikai tāds mirklis, kas ar laiku tiek noslaucīts. **Visas lietas dzīvē ir jānopelna – nav tā, ka vari kaut ko nozagāt un palikt nesodīts. Tā nenotiek.**

Kāpēc šiem cilvēkiem liekas, ka nevajadzētu neko darīt Herberta Cukura gadījumā? Tas ir glēvums. Ir dīvaini, ka latvietis par Herbertu Cukuru ir klausījies citu stāstus, bet pats nav centies apjēgt un saprast – faktiski aizstāvēt savu tautieti. Man daudzi pēc grāmatas iznākšanas prasījuši: “Kur tad tu tos faktus visus dabūji, kur meklēji?” Es teicu: “Viss ir vienkārši – ja nemeklē, tad arī netiek atrasts. Bet, ja meklē, visu varat atrast.”

Šī vispār ir ārkārtīgi lieka neģēlība pret latviešiem – kā mūs ir izmantojuši režīmi. Kurš tur ļaunāks – sarkanāks vai brūnāks –, tas ir pilnīgi otršķirīgi. Nacionālā pašapziņa ir tā, kas nosaka daudzas lietas, un latvietim ir jāsaprot, ka mums ir sava kārtība, savi noteikumi. Mums ir jābūt tiem, kas meklē iespējas, kā šī valsts var plaukt un zelt, nevis jāgaida tādi vai šādi fondi. Ja arī šādi fondi ir, tad palūkojamies uz igauņiem – cik viltīgi viņi to Eiropu ir apstrādājuši pēdējā desmitgadē! Un nav nekāda sakara ar to, ka viņi ir izmanīgāki. Nē. Viņi labā nozīmē ir viltīgāki. Viņi zināja, kā Brisele dala fondus, un viņi daudzās nozarēs iepludināja šo finansiālo atbalstu, paši savās vietās zināja tos ceļus, kur vairāk vajag.

Bet, kā pie mums notiek? Mums ir ierēdnis, kurš ar lielāko prieku atsaka. Ierēdnim Latvijā nav lielāka gandarījuma, kā pateikt “nē”. Tāda attieksme ir ļoti skumja. Tikmēr igauņi ir mācējis būt viltīgāks – savai zemei, savai valstij par labu.

LATVIEŠU, NEVIS LATVIJAS TAUTA

Armands Puče: Tad parādās nākamie stāsti – bai-

da, ka kaut kādas krievu zemūdenes te peld, grupējas pie robežām u.tml. Tas šobrīd nenosaka pasaules kārtību – tas varēja notikt pirms piecdesmit vai simts gadiem, kad kaut kādas zemūdenes peldēja un tika žvadināti ieroči. Vai tiešām esam tik aprobežoti un nesaprotam, ka ģeopolitiskā kauja šajā laikmetā tiek izcīnīta pavisam ar citiem ieročiem – tā ir propaganda, tādas spēcīgas publisko attiecību virtenes, kas šauj pa cilvēkiem kaut

Es domāju, tas ir glēvums, tā ir šīs pasaules globālisma nelaime, kura faktiski vulgarizē nacionālo valstu būtību.

kādus kodus, vēstījumus, līdz viņi sāk histēriski uztraukties, un rādās sarkanie, baltie, melnie... Krievi nāk, amerikāņi aiziet...

Mēs esam atkarīgi – tādi esam arī bijuši. Tomēr atgādinu vēlreiz, ka šo zemi izcīnīja paši latvieši. Kaut gan citi tur bija klāt, bet pamatā tā ir latviešu lieta, par ko nav pat diskusiju. Ja kāds vēsturnieks vai vispār kāds cilvēks cenšas iestāties, ka tie nebija latvieši, bet kaut kāda Latvijas tauta, tad – pirmkārt, atsakāmies no šī termina “Latvijas tauta”, jo mums ir latvieši. Un, ja kāds šeit grib dzīvot, strādāt – ja tev ir Latvijas pase –, tad kā latvietis cieni to, kas notiek šajā valstī.

Bet tā anomāliju izgudrošana par kaut kādiem krieviem, kas te būs, arī rada viņos pārliecību un augstprātības apziņu, ka viņi ir vareni. Un tas, ka viņi visu laiku interesējas par krievu pārraidēm un ziņām, liek padomāt, ko tad paši darām.

DDD: *Jautājums droši vien ir cits. Vai pie tik liela skaita krieviski runājošo un domājošo kaut ko ir iespējams mainīt? Mēs jau varam grozīties, kā gribam, bet viņi uzvedas tā, kā uzvedas. Nedomāju, ka tad, ja visus viņu televīzijas kanālus slēgsim, viņi kļūs par latviešiem. Manuprāt, tas ir atkarīgs no mums pašiem – no latviešiem. Bieži vien pieminam nevardarbīgo pretošanos, taču pat runāt ar viņiem krieviski nepārstājam.*

A.P.: Mēs to stāstām jau 25 gadus, bet nekas nemainās. Tā nu arī saprotam, kas mūsos kas tāds ir iesēts. Kas tā ir par rakstura īpašību – pazemība, kalpiņa, kas šādos apstākļos cilvēku padara par galertu, bezmugurkaulainu masu?

DDD: *Es šo jautājumu uzdošu gandrīz ikvienam savam sarunu biedram. Daudzi atzīst, ka mums kā nācijai, kā tautai nav savas nacionālās ideoloģijas. Atceros, ka nelaiķis rabīns Nātans Barkāns sarunājoties allaž teica: “Jums, latviešiem, jāmācās no mums, židiem, jo mums ir šī nacionālā vienotība, bet latviešiem tās pietrūkst.” Vai problēma nav tā, ka ne-*

novērtējam savus varoņus? A.P.: Tieši tā.

JĀATGŪST LATVIEŠU GODAPRĀTS

DDD: *Herberts Cukurs taču arī ir viens no mūsu varoņiem.*

Armands Puče: Jā, daudzos gadījumos mēs uzvedamies kā pakalpojumu sniedzēji – režīmiem, lielvarām, tiem pašiem sabiedrotajiem, kaimiņiem. Mums

pašiem nav skaidra skata un stājas, bet pakalpot labprāt esam gatavi. Piemēram, palīdzam revolūciju uztaisīt, palīdzam kaut ko gāzt, apstāvēt eksekūcijas citu karu laikā, skrienam pie Kremļa vārtiem, grabim balzāmu, mācām Briseļā pa gaiteniem tautas dejas. Tas viss ir caur tādu kā pazemības un kalpiņas prizmu, nevis būt pie galda ar kulaku – mēs arī te esam, jums ir jāieklausās. Bet, nē – lūk, Brisele domā tā, un mums tas ir jāievēro, jāpieņem arī Latvijai, citādi nedabūsim... Ko tad galu galā nedabūsim? Protams, šis kalpiņas sindroms jau arī nav izveidojies vienā mirklī, bet acumredzot iesakņojies mūsos.

DDD: *Diezgan mērķtiecīgi mums visu laiku skandina – latvieši ir kalpu tauta, zemnieku tauta un tāda garā. Bet kur paliek strēlnieki, nacionālie partizāni, leģionāri?*

A.P.: Ne tikai šīs militārās struktūras, mums bija arī valstsvīri lielo burtu. Un viņiem bija nelokāma attieksme pret tādām vērtībām kā krietnums, godīgums, godprātība – pirmās Latvijas laikā tas bija tik izteikti! Lūk, šīs lietas ir jāceļ ārā un jāparāda, ka tādi bija latvieši. Pirmās Latvijas posms tikai tā varēja būt dzīvotspējīgs un pilnasinīgs. Un kā cilvēki audzināja savus bērnus ģimenēs, ar kādu vērtību kopumu viņi izturējās pret audzināšanu! Paaudžu paaudzēs tā bija vērtība, no kā tagad nedrīkst atteikties. Tad arī nebūs tāda kā šodiņa – gan ierēdniecība, gan šie politiķi, kas ienāk un mēģina cilvēkus iespaidot un sastāstīt visādas stulbības. Par to ir jādomā.

DDD: *Bet kā to izdarīt? A.P.:* Ir vienkārši jārunā.

DDD: *Ieslēdzot televīziju, radio nav iespējams dzirdēt to, ko šobrīd runājam!*

A.P.: To visu jau veido cilvēki – stāstus, ziņas, žurnālus utt. Cilvēkam viss sākas ģimenē, un šī ģimenes vērtība ir jākopj – tas ir pāri visam. Esmu par kārtīgu ģimeni, tai ir jābūt kārtīgai, izglītojai, patriotiskai, ir jābūt nacionāli orientētiem cilvēkiem. Tikai tā varam nosargāt šo

kopumu. Ģimenes ir vilkme, kas var dot Latvijas nākotni – tikai tā tas ir.

DDD: *Droši vien šodien jauniem cilvēkiem, kuriem nav nacionāli domājoši vecāki, vecvecāki, ir ļoti grūti apgūt savas tautas un valsts mīlestību. Nav moderni būt nacionālam ar nacionālu domāšanu. Ir moderni būt ar atvērtām robežām, neskatīties, kāds esi – melns, balts vai dzeltens... Kā cilvēkiem ar to tikt galā, kur ņemt spēku?*

A.P.: Nevaru uz to atbildēt. Es savu bērnu audzināšanu sasaistu kopā ar Latvijas vārdu, ar nacionālo apziņu – man nav bažu, ka kaut kādā x-stundā viņi varētu nebūt latvieši. Man liekas, ka visumā nav tik bēdīgi, redzu, ka šobrīd ir izveidojusies spēcīga jauniešu paaudze. Tie, kas dzimuši 90. gadu pēdējā pusē un tagad ienāk studiju un darba tirgū, ir divdesmitgadnieki. Viņi ir ļoti mērķtiecīgi un nacionāli noskaņoti jaunieši, kas ir ar vēlmi būt gudriem, būt latviešiem. Viņi ir lepnī, ka atrodas šeit, ka viņiem ir šāda valsts, karogs himna. Redzu to sev visapkārt.

SKARBĀS VĒSTURES MĀCĪBU STUNDAS

Armands Puče: Ģeopolitiskajā laukā ir ārkārtīgi daudz provokāciju. Grib iestēt tādu kā bailu sajūtu, un kad bailes sež zemapziņā, tad ir vieglāk manipulēt ar cilvēkiem. Lūk, jautājums: kāpēc, kam tas ir izdevīgi? Kas tie ir par cilvēkiem, kas šādi veido šo pasauli? Un tad arī paskatāmies, kas žvadzina ieročus – kara rūpnīcas jau nenoveco, tās tiek modernizētas. Un kur tos ieročus lietojam – ne jau meža cūkas šaujām?...

Kaut kā jau arī šie kari, šīs konfrontācijas un sadursmes tiek iniciētas, mākslīgi veidotas. Ja kāds to tiešām nesaprot, tad nevajag stāstīt pasakas par kaut kādām etnisko grupu sadursmēm. Tā ir tik liela tumsonība, ka lielāka nemēdz būt. Bet ir cilvēki, kas ar putām uz lūpām stāsta, ka mums ir svarīgi piedalīties miera misijās, kurās tiek šauti cilvēki. Kāpēc mēs neliekam mierā tās tautas un nācijas? Kāpēc neļaujam tām dzīvot savu dzīvi – savā zemē ar savām tradīcijām, ar savu

izpratni un laimīgiem? Kāpēc kādam gribam uztiept savu kārtību?

DDD: *Pat ar lidmašīnām un bumbām tiek vesta demokrātija...*

A.P.: Jā, ar iznīcinātājiem. Mans pēdējais darbs arī ir tieši par to, lai cilvēki aizdomājas, ka viss nav tikai melns un balts. Arī laikmetu grieži, kuros Latvija bijusi ierauta, nemitīgi ir kā krustceles, un ārkārtīgi grūti lēmumi tapuši. Tāpat ar neviennozīmīgo pasaules kārtības uztiepšanu no vienas vai otras puses – visu laiku esam bijuši frontē. Bet vai cilvēks to saprot? Vai pie nākamajām valā palaištajām slūžām nebūs atkal otra galējība?

DDD: *Vai mūsu tauta no tā, ko vēstures gaitā piedzīvojusi, ir arī kaut ko iemācījusies?*

A.P.: Laikam kā katrs to vēstures stundu sapratis. Un kāpēc 1940. gads tiek vērtēts tik dažādi, ka vieniem tā ir okupācija, bet citiem ne? Un kā tas varēja nonākt līdz tam, ka tik rafinētā veidā sagrāba šo valsti, lai beigās diskutētu – ir vai nav okupācija? Tika izdomāts šis plāns un izveidoti tādi manevri, lai arī Ulmanim vajadzētu pateikt slaveno teicienu: “Palieciet savās vietās, es palikšu savējā.” Tad jau bija skaidrs, ka notiek viss tā, kā tam jānotiek, bet vajadzēja, lai tas izskatītos mazliet civilizētāk. Daudz jau arī latvieši nesaprata.

Pie neatkarības zaudēšanas 1940. gadā nav jau īsti novērtēta arī glēvās inteliģences loma – cik pazemīga, izdabājoša tā bija. Gandrīz vai vienā brīdī man likās, ka Smilga gadījums tajā laikā vienubrīd vilka uz tādu atspulgu, kā Alvja Hermana veidols šodien, jo Smilģis ar krieviem pinās kā traks. Un tajā pašā laikā, esot liels nacionālists, viņš lāvās, ka krievi viņu izmanto, vada, manipulē ar viņu. Un te jau reizēm izskatās, ka arī Alvis Hermanis šodien tikai vienu patiesību redz. Bet labi, ka viņam tagad ir atvērušās acis, un, nonācis pie kaut kādām citām atziņām, viņš saredz isto latviskās identitātes spēku, nevis kaut kādas globalizācijas uzplēcus. Latviešu inteliģence jau vēsturiski ir bijis tāds liels nesmukums. Bet latviešiem ir jāsaprot, ka ir bijuši visādi kompromisi, kuros cilvēki meklējuši sevi.

Intervēja Liene Apine

Lex naturalis un Skinhedisms

Tā zāle, kas pļauta, –
nemūžam vairs nezaļos! (Iz dziesmas)

Dr. Valdis Šteins

profesionāls ģeogrāfs

Turpinājums no
iepriekšējā numura

Kas noticis ar Latviju?
Vai to sagrābuši gūstā ka-
ķieši vai marsieši?

Jautājums faktiski ir
pavisam vienkāršs: kāpēc
netiek ievērots Latviešu
Tikumības kodekss?

DABA KĀ VĒRTĪBA LATVIEŠA APZIŅĀ

Dabas spēki un Visuma
spēki iedarbojas uz cilvēku
neatkarīgi no viņa gribas –
tie nesatur labā vai ļaunā
kritēriju, to iedarbība pret
cilvēku var būt laba un iz-
nīcinoša, bet latviešu at-
tiekme ir radījusi tādu
vērtību kā Dabas tiesī-
bas uz pastāvēšanu –
Daba ir jāciena kā sub-
jekts, tai arī ir tiesības.
Tās ir Dabas paštiesības,
kuras tām piešķīris Dievs.
Mēs dažkārt liekam vienlī-
dzības zīmi starp Dabu un
Dievu. Šo mūžīgo likumu
mēs saucam par **Lex Na-
turalis** jeb latviski – Da-
bas likums.

**Ja Eiropas Federācijas
kolonizatoriem pašu zemē no
piesārņojuma zāle vairs nespēj
izaugt garāka par 20 cm, tad
tādām normām jābūt arī Latvijā.
Nedrīkst būt tā, ka zāle leksies
neokolonizatoru priekšā...**

Otrs dabas vērtības
aspekts ir dzīvošanas sa-
skaņā ar dabu, ko sauc
par dzīvošanu harmo-
nijā ar Dabu, ar tās bio-
lģisko daudzveidību,
nevis kādu daļu no tās
iznīcinot. Tas ir Cilvēka

un Dabas sadzīvošanas
Harmonijas likums.

Trešais Dabai dotās
Dieva vērtības aspekts
ir – latvietis vienmēr ievē-
roja Mūžības likumu, kurš
ir lielā Dabas likuma – Lex
Naturalis – sastāvdaļa.
Latvietis vienmēr ir atra-
dies dabiskās bio-ētiskās
pozīcijās (pret liberastiju,
pret klonēšanu, eitanāziju,
miesas donorismu utt.) un
bijis pret bio-pirātismu, bet
par tradicionālās dziednie-
cības aizsardzību.

Attieksmē pret Dabu
latvietis balstās uz **Paš-
pietiekamības princi-
pu**. Citiem vārdiem sakot
– nopļauj zāli govij vai ka-
zai tik, cik tai vajag, nevis
visu pļavu nopļaušanas dēļ
(kur nu vēl Eiropas Fede-
rācijas regulu dēļ). Plēso-
nības attieksme pret Dabu
latvietim ir pilnīgi izslēgta,
jo viņš atrodas Vitalitā-
tes ciklā ar Dabu. Tik ļoti
zinātniski skan “Dabas
biolģiskās daudzveidības
saglabāšana”, bet tā bija
katrā latvietī – **apriori,
tas nozīmē ģēnos.**

KĀPĒC LATVIJĀ VALDA LEX NATURALIS IGNORANCE?

**Lex naturalis igno-
rance** (burtiskā tulkoju-
mā no lat. *ignorantia* – ne-
zināšana un aprobežotība)
ir etnocīda un antropocīda
sastāvdaļa. Tā ir speciā-
li radīta situācija, kuras
mums senāk nebija. Do-
māju, ka iemesli ir vairāki:
pirmais – sulainība un ver-

Investors! Bet kolonizato-
riem jau vairāk nekā 800
gadus Latvijā ir vajadzīgi
vergi – sulaiņi. Kalps ir
gandrīz cilvēks ar kaut
kādu tur kalpa dvēseli, bet
sulainis – tas jau ir biro-
bots. Bet, ja tādus saliek
par kolonijas administra-
toriem, tad jau *košer* lieta
darīta.

Ja Eiropas Federācijas
kolonizatoriem pašu zemē
no piesārņojuma zāle vairs
nespēj izaugt garāka par
20 cm, tad tādām normām
jābūt arī Latvijā. Nedrīkst
būt tā, ka zāle leksies ne-
okolonizatoru priekšā...
Teiksit, ļaujiet vismaz
kapu svētkiem izaudzēt
pļavā puķes! Atbilde jau vi-
siem zināma – rīkojieties,
kā Latvijas likteņdārzā
Koknesē, kā *jehudi* – veļat,
nesat uz kapiem akmeņus,
cik vien tik!

Debilizācija. Jaunais
lumpen-birokrātu lozungs
– **Tumsonībai tikai
Spēks!** Kas dod spēku
tumsonībai – zināšanu trū-
kums. Vairs nav zināšanu,
bet ir tikai viedokļi, bet
viedoklis ir muļķa gudrī-
ba. Visapkārt valda tumso-
nība. Nav pat vienkāršāko
ģeogrāfisko un biolģisko
zināšanu, nav pat skolā
tik elementāra priekšmeta
kā Apkārtnes mācība. Visi
pieņemtie Likumi un No-
teikumi klaji demonstrē
ļauņrātību un zināšanu
trūkumu.

Skinhedisms varēja pie-
dzimt tikai mazizglītotā
galvā. Piemēram, kā man
stāstīja ekoloģs Laimonis
Embrekts, ASV kongres-
meņiem ir speciāli kursi,
kuros viņus apmāca uz-
vedības kultūrā, geopolī-
tikā, ģeogrāfijā, ekolģijā
un daudzās citās jomās, jo
citādi viņš nevar būt kon-
gresmenis, pat neatkarīgi,
no kādas listes ievēlēts.
Latvijas (gandrīz uzraksti-
ju – mūsu) jaunievēlētiem
Saeimas un novadu, pilsē-
tu deputātiem arī vajadzē-
tu ģeogrāfiskās vides izglī-
tības, tikumības jeb ētikas,
estētikas kursus, it sevišķi
deputātiem un visiem tiem,
kuri kontrolē ģeogrāfiskās
vides stāvokli. Policistus
– vienalga, pašvaldību vai
despotiju – ģeogrāfiskās iz-
glītības trūkums neatbrīvo
no atbildības.

Sobrid ģeogrāfiskās izglī-
tības trūkums, tumsonība
ģeogrāfiskās vides jautāju-
mos ir redzama ik uz soļa.
Nevar būt policists, kuram
ir iedota liela vara pār cil-
vēkiem, kas nebūtu beidzis
Policijas akadēmiju, kurā
kā obligātus priekšmetus
pasniedz ģeogrāfiju, kar-
togrāfiju, filozofiju, ētiku
un estētiku.

**Tikumiskā audzinā-
šana.** Skinhedisms varēja
piedzimt tikai netikumis-
kā cilvēkā. Kāpēc? Tāpēc,
ka tā ir iznīcības uzvedība,
tā ir uzvedība bez atbildi-
bas citu cilvēku un Dabas
priekšā. Lai deputāts vien-
reiz novelk savas laķenes,
lai policists vienreiz no-
velk savu zābaku un kaut
ar vienu basu kāju iebrien
ziedošā pļavā, kaut paņem

lidzi *dormeo matraci* un
atguļas ziedošā pļavā vai
meža klajumā, lai paklau-
sās sienāžos, spēres lido-
jumā un putnu čalās, kuri
apspiež, kas tā par šļauku
te nogūlusies. Caur zāba-
ku jau nevar sajūst Dabas
vitalitāti.

Visai šai varturu speciāli
radītajai problēmai ir arī
savs **Tiesiskais aspekts**
– tieši Tiesiskais aspekts
no zemtura un mājtura
pozīcijām, no tautas po-
zīcijām, kura pati kā dzīvs
organisms ir šīs lielās ģeo-
sistēmas sastāvdaļa. Varu
ir sagrābuši **noziedznie-
ki pret Dabu**. Mērķtieci-
gi iznīcina dabas resursus.
Daba stacionārā bandīta
valstī kļūst par izlaupiša-
nas objektu un par ieroci
cīņai ar tautu. Tautas su-
verenitāte tiek grauta ar
Dabas palīdzību – ar lat-
vāņu palīdzību, ar zāles
garuma, ar kūlas, ar ogu...
palīdzību. Beigu beigās pat
gadalaikus varneši izman-
to tautas paverdzināšanai.
Zemturu un mājтуру su-
verenās tiesības tiek bra-
dātas ar kājām, bet reālie
noziedznieki pret Dabu
– lumpen-birokrāti, depu-
tāti, kuri pieņem likumus
un noteikumus, staigā kā
uzvarētāji.

Mums ir jārunā par
lupen-birokrātu nozie-
gumiem pret Dabu, par
skinhediem dabā, par bio-
lģiskās daudzveidības
likvidētājiem, par ģeogrā-
fiskās ainavas funkcionā-
lās struktūras ārdītājiem,
kuri grauj ekolģisko vidi,
par *kiotistiem* – kuri izpil-
da globālistu pasūtījumus,
par klimata sildītājiem, jo
nekāda globālā sasilsana
nepastāv, par augsnes no-
plicinātājiem, par ainavas
estētikas degradētājiem,
PAR LUMPEN-BIRO-
KRĀTIEM – NOZIEDZ-
NIEKIEM PRET DABU!

NOZIEGUMI PRET DABU

Ne jau tikai daba tiek
postīta, katrs šīs lumpen-
birokrātu radītais pasā-
kums pret Dabu un Tau-
tu maksā naudu, kura ir
jāmaksā zemturim; tā ir
fiskālā kara sastāvdaļa – **fi-
nansiālais uzbrukums**.
Jau slavenie noteikumi pa-
redz “sava (īpašumā, valdī-
jumā, pārvaldībā, lietošanā
esoša) nekustamā īpašuma
uzturēšanu un kopšanu
par saviem līdzekļiem ar
savu darbaspēku un ma-
teriāliem” – tas nozīmē,
katram zemturim un māj-
turim vēl viņu noziedzīgās
prasības pašiem jāatmak-
sā: faktiski pašiem vēl jā-
apmaksā noziegums pret
Dabu.

“Naudas soda samaksa
pārkāpēju neatbrīvo no
pienākuma novērst pār-
kāpuma sekas un segt
zaudējumus.” Tas nozīmē
– nozieguma atpirkties
nevar, sodu par nozieguma
neveikšanu var uzlikt at-
kal un atkal. Par kādiem
zaudējumiem šeit ir runa
– kuram un kādi ir zaude-

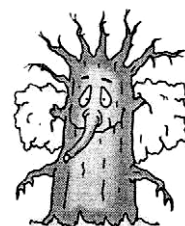
jumi? Kam ir zaudējumi,
ja jums zāle ir izaugusi ga-
rāka par 20 cm vai kokiem
lapas nobirušas, vai krū-
miem ogas nav novāktas?
Dabas nīdējam puķes pļā-
vā radīja sliktas emocijas
– tas ir zaudējums kādam
caurstaigātājam vai pār
žogu lūriķim? Tas viss man
atgādina vācu okupācijas
laiku. Gestapovieši tieši
tāpat lika nošauto brīvības
cīnītāju piederīgajiem ap-
maksāt šāvēju “darbu” un
patronas. Šodien dabiskās
pļavas pat satrunējušā Rie-
tumu civilizācijā ir modes
lieta, tik daudz viņi starp
motoriem un rūkoņām ir
sapratuši, ko nozīmē ie-
brist ziedošā pļavā, bet
Latvijas lumpen-birokrāts
vai pašvaldības policists
jau nevar zābaku novilkt
un paities basām kājām.

Pasaulē attīstās slave-
nā permakultūra, kura ir
balstīta arī latviešu dzi-
vesveida pamatā, tā ir
dzīve harmonijā ar Dabu
un resursu sargāšana. Div-
desmit piecu gadu garumā
Latvija tiek izlaupīta, jau
divdesmit piecu gadu ilgū-
mā turpinās dabas resursu
izpārdošana, kuģi, pārkrā-
vušies līdz lūpai, ved pro-
jām apaļkokus. Sociālistis-
kā sacensība neoliberalu
izpildījumā notiek visu re-
sursu izlaupišanā. Dabas
resursu izlaupišanai tagad

klāt nākusi vēl iepriekš
apskatītā ģeogrāfiskās vi-
des degradācija. Koloniza-
toriem acimredzot vajag
noskalpētu zemi – tāds ir
pasūtījums, tāda ir Pasau-
les Jaunā Kārtība!

**De-populāciju veici-
noša ir arī zemturu un
mājтуру veselības gan-
dēšana.** Tas jau varturim
un varnešiem tāds blakus
produkts vien sanāk, bet,
ņemot vērā uzbrukuma
apmērus, salasās jau prāvs
pulciņš upuru, jo šo pļā-
vu, mauriņu, piemežu un
pamežu apstrādātāji, mu-
guras neatliekuši, galveno-
kārt ir pensionāri, un var-
turu sapnis par pensionā-
ru iesēdināšanu ragaviņās
kļūst jau par īstenību.

**Dabu, protams, ne-
vajag fetišizēt, bet to
nedrīkst arī ignorēt, to
vajag cienīt un ar to va-
jag sadzīvot.** Mums vajag
būt pašnoteiktiem, pašpie-
tiekamiem un pašnodro-
šinātiem. Ja mēs pašpie-
tiekami izturēsimies pret
Dabu, tā būs saudzīga arī
pret mums. Ja pār mums
valdīs kārtējie Aizokeāna
un Rietumeiropas koloni-
zatori, tad mēs nespēsīm
nodrošināt dzīvi harmoni-
jā ar Dabu, tāpēc tikai Paš-
noteikta valsts var būt par
garantu saudzīgai attiek-
smei pret Dabu, pret Māru
kā Zemes dievību.

VALODIŅA

Skan apkārt ofiss, fitness,
Skan menedžments, o kei,
Vai tikai vārdiņš bizness
Nes laimi dvēselei?

Kaut solistu ir pulka,
Bet patriotu nav,
Tos nesaprast bez tulka,
Dzied svešā mēlē jau.

Kaut “integrējām” māti
Un arī vārdu “bļin”.
Krievs bieži uzplēš vāti,
Maz latvju mēli zin.

Ir latvju valodiņa
Jau apdraudēta sen.
Un svešiem iztapt dziņa
To iznīcībā dzen!

Jānis Rīts

HOMOSEKSUĀLISMS biologa skatījumā

Jēkabs Raipulis

*Dr.biol., asoc.profesors,
ģenētiķis*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

Pret praida organizēšanu varētu minēt vairākus argumentus. Daudziem cilvēkiem tas rada estētisku nepatiku. Tas izraisa arī neveselīgu ažiotažu un konfrontāciju, pret kuru it kā iestājas praida organizētāji. Kā biologs nevaru noliegt, ka dažiem daba ir nodarījusi pāri. Bet ar to nevajadzētu lepoties. Apmēram tikpat, cik bioloģiski homoseksuāli orientēto, ir arī gultā čurātāju, bet viņi neiet praidā. Kaut gan – kā kādā anekdotē pairozizēts, ka pēc attiecīgas psiholoģiskās apstrādes gultā čurātājs par to nekauņas, bet sāk ar to lepoties... Ja praida organizētāji nopietni gribētu veicināt

jomā vērojams tas pats: mīlestībā starp vīrieti un sievieti tie abi atdzimst. Homoseksuālās novirzes gadījumā šo pretstatu vienību gūt neizdodas, un tāpēc homoseksuālists cieš nekad nepārvaramas vientulības sāpes...”

SABIEDRISKĀS DOMAS APSTRĀDES CEĻŠ

Visbeidzot, cik tad zemu var nolaist morāles un tikumības latīņu? Savulaik nosodītā prostitūcija (gan homoseksuālā, gan heteroseksuālā) zeļ un plaukst. Meklējot kaut kādu šķietami “dievišķo seksuālo baudu”, var izrādīties, ka neviena perversija nav noraidāma. Pedofili cinās par savām tiesībām, gana pārliecinoši argumentēdami, ka agrīna bērna ievadīšana seksuālajā dzīvē ir ļoti vēlama, turklāt īpaši labi, ja to dara paši vecāki utt.

cēji pārņems mūsu (ne) tikumus un priekšstatus, tad nākamajās paaudzēs viņi tāpat neatražos sevi. Ticamāk gan, ka ienācēji, sasniedzot kādu noteiktu kritisko daudzumu, vairs nepaklausīs ne savas izcelsmes zemes likumiem un tikumiem (ko redzam jau ne vienā vien Eiropas valstī), nedz arī Eiropas vērtībām, bet dzīvos pēc savas izpratnes, kur nebūs vietas demokrātijai un indivīda brīvībai, ar ko mēs tā lepojamies.

PĒC MUMS KAUT GRĒKU PLŪDĪ?

Vienīgais risinājums, lai saglabātu to, kas ir sasniegts cilvēka tiesību, brīvību un sociālā nodrošinājuma jomās, ir: uzņemties pienākumu sevi atražot, turklāt – gan fiziski, gan garīgi.

Runājot par to, ko cilvēks drīkst vai nedrīkst, kas ir pareizi un nepareizi, kas ir veselība un kas patoloģija, vajadzētu tomēr balstīties uz pagātnes pieredzi un atziņām, kas ļāvušas cilvēcei izdzīvot un sasniegt pašreizējo stāvokli.

Homoseksuālisma aizstāvjiem ir ļoti vājas bioloģijas zināšanas par procesiem un likumbām dzīvajā dabā, kuru noliegšana vai ignorēšana neglābjami ved pie iznīcības. Iespējams, ka homoseksuālisms jau ir sugas reakcija uz pārdzīvotību, kādu to novēro dzīvnieku valstī. Šādā situācijā pazeminās dzimstība un sākas sugas brāļu iznīcināšana. Es nekādā veidā negribu aizskart tos, kuriem ir šī nelaime (homoseksuālās tieksmes). Es vēros pie ideoloģiem, kas nezina kādu apsvērumu dēļ cenšas homoseksuālistu izcelt kā kaut ko īpašu. Šāda īpaša attieksme un ačgārna vērtību izpratne ir bijusi raksturīga arī citām sabiedrības parādībām.

Homoseksuālisms ir tikai labs piemērs tam, kā, apstrādājot laudis ar cilvēktiesību, progresu un plurālisma saukļiem, var ietekmēt sabiedrisko domu. Bīstamākais šajā homoseksuālisma propagandētāju aktivitātēs ir pašiznīcināšanās ideoloģija, dzīvības neturpināšanas ideoloģija, nākotnes akluma ideoloģija. “Ja mums ir labi, kāda mums daļa par to, kas notiks pēc mums?”

Šobrīd, kad dzimstība pie mums jau ir minimāla, kad mirstība turpat divas reizes pārsniedz dzimstību, šādām aktivitātēm nav attaisnojuma. Ja par praida aizliegšanu tiek apgalvots, ka, lūk, tā – apspiežot brīvību – nāca pie varas nacisti, tad es varu apgalvot pretējo: pārlieku liberālā un iecietīgā attieksme pret nacistu ideoloģiju un savlaicīga tās neapturēšana ļāva šai totalitārajai ideoloģijai pārņemt lielu daļu Eiropas.

DABA JOKUS NEPAZĪST..

Mēs pārlietu paļaujamies uz savu saprātu. Taču saprāts ir tikai neliela daļa no smadzeņu darbības, kas nodrošina mūsu organisma funkcijas, sakarsmi ar apkārtējo vidi un savstarpējās attiecības. Sugas saglabāšanas vajadzība (instinkts) ir ielikta ikvienā dzīvībā un, par laimi, mēs to nevaram ar prātu pilnībā atcelt. Taču, ja to sākam interpretēt pēc savām izdomātām un vāji pamatotām prioritātēm, mēs varam kļūdīties. Mūsdienās notiek mēģinājumi vienas vai nedaudzu paaudžu laikā notikušo un ar savu ierobežoto prātu izdomāto likt par pamatu visu cilvēku uzvedības regulēšanai. Taču cilvēce ir pastāvējusi un arī turpināsies, iespējams, tūkstošiem paaudžu. Noliecot cilvēces pastāvēšanas laikā pārbaudītās vērtības, mēs varam izdarīt liktenīgu kļūdu.

Cilvēka izvēršanās visa centrā un visam pāri, nerēķināšanās ar citām dzīvajām būtnēm un dabas likumiem noved pie ačgārnībām. (Savulaik valdīja ģeocentrisks Visuma uzbūves priekstats, līdz N. Koperniks piedāvāja heliocentrisko teoriju. Arī mūsdienu sabiedrībā izplatītais pārspīlētais egocentrisms un seksuālās visatļautības kulta atgādina šādu aprobežotu izpratni. Cilvēka uzskatīšanu par “pasaules nabu”, iespējams, nāksies nomainīt ar pieeju, kas individuālistu līdzsvarotu ar sabiedrības labuma un dabas likumu respektēšanu).

Vai tādēļ, ka mums ir saprāts, mēs varam ne ar ko nerēķināties? Nevajadzētu būt tik pašpārliecinātiem un noliegt tos dabas likumus, kas miljoniem gadu bijuši pamatā dzīvās dabas attīstībai, kā arī noliegt tos sabiedrības likumus, kas gadsimtiem ilgi noteikuši indivīda uzvedību, lai varētu pastāvēt sabiedrība. Mēs varam daudz ko ignorēt un izdomāt, bet tikai tas mums nāks par labu, kas nerunās pretī dabas likumiem.

Rakstnieks un dabaszinātnieks J. V. Gēte ir teicis: “Daba jokus nepazīst; tā vienmēr ir patiesa, tai vienmēr ir taisnība; kļūdas un maldi nāk no cilvēkiem.”

Post Scriptum

Rakstā minētie fakti ir ņemti no nopietniem zinātniskiem pētījumiem, kas publicēti zinātniskos žurnālos, piemēram, “Scientific American” u.c., monogrāfijās, interneta portālos.

Raksts bija sagatavots un iesūtīts laikrakstam “Diena” polemikai par “seksuālo minoritāšu” praida norises vietu un lietderību. Diemžēl tas netika publicēts, nekomentējot, kādēļ.

NĀVES DEJA

Libiešu Māra

22. marts atnesa Eiropai kārtējo asinspierti: Zaventemas lidostā notikuši divi sprādzieni, pēc stundas viens nogranda metro stacijā netālu no Eiropas Savienības (ES) institūcijām, bet vēl vienu spridzekli sapieriem izdevies veiksmīgi neitralizēt. Ir vismaz 34 bojāgājušie un 170 ievainotie. Pēc neoficiālās informācijas atbildību par notikušo uzņēmusies Islāma valsts: sak, ko nu vairs, notikuma vietā dzirdētie izsaučieni arābu valodā un tur atrastās šahīdu jostas runā diezgan skaidru valodu.

Visai divaini notikušais terora akts izskatās kontekstā ar Turcijas prezidenta Redžepa Erdogana draudiem “nosūtīt bēgļus uz Eiropas valstīm”, ar viņa vārdiem 18. martā Gallipoli kaujas piemiņas 101. gadadienas ceremonijā: “Nav iemesla, kādēļ bumba, kas eksplodēja Ankarā, nevarētu eksplodēt Briselē vai jebkurā citā Eiropas pilsētā,” ar ES veltīto aso kritiku par nepietiekamo dāsnumu. Laika starpība starp Erdogana vārdiem un nupat notikušo terora aktu ir pārāk niecīga, lai rastos zināmas šaubas par oficiālās Ankaras vārdu *patiesumu* un *labajiem* nodomiem.

Pērnā gada nogale un šī gada pirmais ceturksnis ir bagāti ar šādām bēdīgām vēstīm. Latvija ir ziņojusi par savu gatavību palīdzēt Beļģijai, 22. martā arī Rīgas lidostā un Centrālajā dzelzceļa stacijā dežurēja palielināts policistu skaits. Sākusies cīņa ar drausmo notikumu sekām. Cēlonis ir pašu eiropiešu bezatbildības izraisītais III Pasaules karš. Viegļprātīgi uzņemot savā zemē lielu skaitu citu kultūru un mentalitāšu pārstāvju, izrādot tiem vislielāko pretimnākšanu uz savas tautas rēķina, ikvienai tautai ir jāsaprot, ka, tikko ārzemnieku skaits sasniegs kritisko masu – aptuveni 25 % no visiem iedzīvotājiem –, viņi liks respektēt savus tikumus un paražas, kaut arī tie būtu absolūtā pretrunā ar pamattautas vērtību sistēmu.

Sākusies cīņa ar drausmo notikumu sekām. Cēlonis ir pašu eiropiešu bezatbildības izraisītais III Pasaules karš.

Ziemsvētku kartiņas ar uzrakstiem “Season’s Greetings!”, aizliegums vārīt Francijas zupas virtuvēs tradicionālo cūkgaļas viru, aicinājumi vācu meitenēm negērbties *izaicinoši*, Kurban Bayram svētki Maskavā un Pēterburgā, kad mošeju pagalmi un to apkārtnē pārvēršas asiņu paltis, visbeidzot Ķelnes notikumi liecina, ka nav iespējams vienā teritorijā dzīvot un sadzīvot cilvēkiem, kuru vērtību sistēmas ir diametrāli pretējās. Cietēji ir eiropieši, jo nevēlas atzīt, ka ar ikvienu jārunā valodā, kādu viņš saprot, ka autoritārā režīmā, diktatūrā vai pusmežonīgos apstākļos paaudzēm dzīvojuši cilvēki spēj saprast vienīgi *dialogu no spēka pozīcijas*, nevis demokrātiju; viņi ir raduši pie kolektīvās atbildības un verdziskas padevības augstākstāvošajiem. Cerības uz Krievijas atbalstu cīņā ar imigrantiem ir visai naivas: valsts, kas nevar tikt galā ar savām problēmām, diez vai spēj palīdzēt citiem.

Augstos amatos sēdošie domā tik **augstās kategorijās**, ka vairs nespēj nolaisties līdz *grēcīgajai zemei* un tiem, kas tur dzīvo. Iekšlietu ministrs Ričards Kozlovskis situāciju Latvijā neuzskata par bīstamu. Kā tas jāsaprot? Kā aicinājums glābt, kas glābjams un aplaimot Latviju ar pārdesmit tūkstošiem bēgļu ģimeņu, kuru mazie bērni ir apmācīti galvu griežēji?... Signe Rirdance “Rīgas Laikā” gaidīt gaida vienotu Eiropas nāciju ar aziātu un āfrikāņu piedevām sugas uzlabošanai. Par spīti Mucenieku iedzīvotāju protestiem ārzemnieku patvēruma centram noteikts nacionālo interešu objekta statuss. Neviena Mucenieku daļā dzimuma pārstāve gan nav izteikusi vēlmi uzspēlēt arābu vidū tik populāro *taharāš*, kaut gan velkomistes ar Godmanes kundzi priekšgalā varētu domāt arī citādi.

Krona humānisma piesātinātajiem saukļiem vijas cauri griezīga disonanse: “Mēs esam aklī un tuvās briesmas redzēt negribam!” Vai nāves deja Eiropas galvaspilsētā atvērs acis tiem, kas negrib redzēt neko, izņemot murgainas *Tūkstošgadu mieravalsts* vīzijas?

Mūžīga piemiņa Briseles upuriem! Lāsts slepkavu palcipiņiem Eiropā un viņu *protežē!*

JAUNA GRĀMATA

Alekss Novaks

“GRĀMATA, KURAS NAV”

“Grāmata, kuras nav” – tas nav daiļdarbs, kura autors tiecas pēc atziņas, ovācijām, prēmijas vai citiem ārišķīgiem spožumiem. Šai grāmatai ir cits mērķis – panākt, lai pasaulē kļūtu mazāk pelēku dzīvi dzīvojošu cilvēku; lai izcili cilvēki atcerētos, ka viņi ir talantīgi, un sāktu radīt; lai tie, kas zaudējuši cerības un krituši izmisumā, saņemtu atbalstu un ieraudzītu gaismu tūnela galā.

“Savu grāmatu es uzrakstīju tāpēc,” stāsta tās autors Alekss Novaks, “ka ar katru gadu bezdibenis starp to, par ko mēs sapņojām kļūt, un to, kas esam kļuvuši, padziļinās aizvien vairāk, turklāt ģeometriskā progresijā. Dzīves ritms tagad ir tik straujš, ka cilvēks nepagūst tikt ar visu galā un nodarboties ar to, kas viņam patiešām patīk. Tieši tāpēc mēs allaž brīnāmies, ka atkal ir klāt jauns gads, lai gan it kā pavisam nesen sagaidījām šo. Laika paliek aizvien mazāk, bet cilvēce nevirzās uz priekšu.

Šāda dzīve ir nepareiza. Normāla tā ir, ja mēs darām to, kas mums patīk, un saņemam par to pienācīgu atalgojumu. Tā vajadzētu būt. Ir paņēmieni, kā var izvairīties no tā un iet uz savu mērķi patstāvīgi, turklāt paliekot ierastā sabiedrības modeļa ietvaros. Izlasot šo grāmatu, jūs uzzināsiet par manu sistēmu, proti, desmit paņēmieniem, kā ietekmēt savu domāšanas veidu.”

Jebkurā gadījumā lasiet jauno apgādā “Vieda” izdoto grāmatu, jo tā ir rakstīta tiem, kuri ir apņēmības pilni rīkoties, lai gan paši, gan apkārtējie cilvēki kļūtu labāki.

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2016
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktore vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**
tāl./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**
Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

ATKAL 16. MARTS... ŠOREIZ 2016. GADĀ

Aivars Gedroics

Daugavpili

Godīgi sakot, sākotnēji šogad nebiju plānojis vēlīt šim datumam rakstu. Nebija vēlēšanās, *pidara* Streipa vārdiem runājot, katrreiz atkārtot *to pašu, to pašu, to pašu...* Tāpat jau zināju, ka neviens leģionārs kara laika formā uz pasākumu neieradīsies, nekāda pūtēju orķestra nebūs, labākajā gadījumā “Vilki”, ejot pa priekšu gājienam, kaut ko zem deguna bubinās, jau pēc 10 soļiem šīs skaņas vairs nebūs dzirdamas, pie pieminēklā nekādu mītiņu nebūs, politiskās prasības netiks izvirzītas (lai gan šogad, pēc varturu lēmuma uzņemot Latvijā t.s. *bēgļus* no “brālīgajām republikām”, kurām šīs “vērtīgās mantas” kļuvušas pašām par daudz, būtu vairāk kā dibināts pamats apspriest šādas rīcības sekas Latvijai un latviešu tautai), viss notiks ļoti *klusī, mierīgi un civilizēti*, respektīvi, notiks tipisks bērū gājiens, kā jau pienākas zaudētājiem, jo priecāties mūsu zemē, kā zināms, drīkst tikai “uzvarētāji” – okupanti un viņu atbalstītāji – 9. maijā... Tomēr šogad notika arī šis tas iepriekš nebijis un pārsteidzošs (negatīvā nozīmē, protams), tāpēc nevaru klusēt, nedarot zināmu dažus faktus plašākai sabiedrībai.

Anglijas *sprukstiņa* Greiema Filipsa parādīšanās bija jau paredzama un izraisīja vienīgi nožēlas pilnu smīnu par tiem gados sirmajiem kungiem, kas šim gara kroplim mēģināja kaut ko skaidrot kamerā, ko šis burtiski grūda sejā cilvēkiem, kas devās uz Jāņa baznīcu. Uz viņa angliki un ļoti kroplā formā krieviski uzdotajiem jautājumiem par *fašistiem* visprātīgākais būtu neatbildēt vispār vai pateikt, lai runā ar mums valsts valodā, kuru viņam bija pienākums apgūt, ja jau nolēmis atbraukt uz mūsu valsti. Protams, ja līdzīgi rīkotos kāds latvietis, kurš sāktu prasīt 9. maija pasākuma dalībniekiem, vai viņi šeit ieradusies godināt Staļinu, tad viņš labākajā gadījumā jau pēc dažām minūtēm tiktu no kārtības sargu puses aizturēts kā huligāns un provokators, bet slīktākajā – gulētu renstelē ar pāršķeltu pauri un lupatās sadauzītu kameru. 16. martā, protams, nekas tamlīdzīgs notikt nevarēja, jo šī pasākuma rīkotāji un apsargi bija ļoti toleranti... pret kosmopolītiem.

Mācītāja G.Kalmes vadītais dievkalpojums tiešām bija labs, ne brīdi nenožēloju, ka atnācu to noklausīties – gandrīz visam, ko viņš teica, arī es biju gatavs piekrist. Atliek vienīgi cerēt, ka varbūt šis kungs būs tas, kurš sekos manam aicinājumam vei-

dot Latvijā uz nacionāliem pamatiem dibinātu eku-mēnisku kristīgo baznīcu. To, ka šāda baznīca būtu steidzīgi jārada, pierāda kaut vai fakts, ka ne Vanags, ne Stankevičs nebija pat pasākumā Lestenē, par gājienu Rīgā nemaz nerunājot...

Sākoties gāzienam, uzliku uz rokas apsēju ar oficiāli reģistrēto biedrības “Latvietis” simboliku. Šo apsēju izmantoju oficiālos pasākumos jau apmēram 10 gadus, nekad līdz šim man neviens nebija *sējis klāt* tā dēļ. Diemžēl šogad, šķērsojot Aspazijas bulvāri un tuvojoties Brīvības piemineklim, pēkšņi man pienāca klāt kāda dāmite, kura, neiepažīstīnot ar sevi, sāka pieprasīt man noņemt “nacisma simboliku”, jo tā neatbilstot pasākuma garam (kā vēlāk noskaidroju, viņas vārds ir Ilze Bertāne, kas strādā Saeimā par palidzi “nacionālim” Rihardam Kolam). Es atbildēju, ka man uz rokas ir Latvju Nacionālais ornaments, nevis nacisma simbolika, turklāt, šī zīme ir oficiāli reģistrēta kā biedrības “Latvietis” simbolika, tāpēc nost ņemt to nevēlos.

Saviebusi ģīmi neapmierinātā grimasē, Bertāne atgāja nost, taču jau pēc pārdesmit soļiem pie manis pienāca klāt kāds tumšmatins vīrietis, kuru pavadīja kāds “zaļais vīriņš”, respektīvi, viens no apsardzes firmas darbiniekiem, t.s. kārtības uzturētājiem. Ultimātīvā tonī šis tips man pieprasīja nekavējoties noņemt apsēju, jo pie Brīvības pieminekļa stāvēt *provokators*, kurš filmējot ziedu licējus un varot manis dēļ radīt starptautisku skandālu. Es sapratu, ka nepakļaušanās gadījumā tikšu nekavējoties arestēts, turklāt negribējās arī dažus metrus pirms Mātes Latvijas tēla sākt publisku skandālu, tāpēc nekaupām par prieku norāvu apsēju no rokas un iebāzu sev kabatā, pēc kā abi tipi no manis negribīgi *atšuvās*.

Pienākot klāt pieminētlim, nekādu *provokatoru* tur nemanīju – iespējams, ar to bija domāts iepriekš minētais G.Filipss, kuru jau bija paspējusi savākt policija. Par spīti tam, ka zināju – “patriotiem” no “VL” tas ļoti nepatiks –, pēc ziedu nolikšanas sveicināju pieminēkli ar izstieptu labo roku, kā parasti to mēdzu darīt... Gaidīju, ka atkal kāds man aizrādīs, ka tā darīt nedrīkstot, tomēr kā par brīnumu tādu “gudreļu” šoreiz neatradās... Gribēju paskatīties, kas nāk aiz manis, vai tur nav sastopami pazīstami cilvēki, ar kuriem varētu aprunāties, bet atkal pienāca klāt viens no “kārtības uzraugiem”, kurš nez kāpēc uzdeva man jocīgu jautājumu, vai es došoties otrreiz likt ziedus pie pieminēklā. Atbildēju, ka, protams, to

nedarīšu, tad šis tips man teica, ka neesot vajadzības te ilgāk uzturēties, lai es ātrāk pametot laukumu pie pieminēklā.

Tad es pamanīju, ka arī citi cilvēki nez kāpēc ātri izkļīst – nu gluži kā rinda pie Ļeņina mauzoleja Maskavā, kur arī nedrīkst ilgi stāvēt un pētīt balzamēto vadoni, bet pēc tā paviršanas apskates un (ja ir tāda vēlēšanās) ziedu nolikšanas *fiksi* ir jāvācas prom. Neviņš nāca atmiņā laiki, kad pēc ziedu nolikšanas tika rīkoti mītiņi, skaļruni teiktas dažādas runas, arī es to esmu šad tad darījis... Nu ar gājiena rīkotāju “nacionālistu” svētību ziedu licējiem netika dota iespēja pat pastāvēt pieminēklā pakājē, parunāties, nodziedāt (bez pastiprinātājiem, protams) kādu leģionāru dziesmu.

Ejot atpakaļ pretējā virzienā, ieraudzīju lielu cilvēku grupu ar Ukrainas nacionālistu simboliku rotātiem karogiem, tiem apkārt rindu korespondentu un policistu – cilvēki par kaut ko aktīvi diskutēja. Es sapratu, ka šie mūsu ciemiņi netiek laisti pie Brīvības pieminekļa. Sāku jautāt garāmgājējiem, kas te notiek un kāpēc tāda drūzmēšanās, bet neviens neko jēdzīgu man nespēja atbildēt. Tikai vēlāk no saziņas līdzekļiem uzzināju, ka tur sevi kārtējo reizi tika parādījis “demogrāfijas problēmas risinātājs” un “latviskuma aizstāvis” Imants Parādnieks, kas savulaik jau kļuvis bēdīgi slavena ar to, ka 16.03.2010. nodeva “drošību” rokās netaisni U.Freimani un E.Dambiti, kuri turēja rokās Imantam netikamus plakātus. Viņš nekaunējās uzstāt, lai Ukrainas nacionālisti nenākot ar ukraiņu karogiem, jo Latvijas Ukraiņu biedrība (starp citu,

tipisks PSRS laika okupantu dibināts veidojums) esot lūgusi šo simboliku neizmantot.

Te nu rodas loģiski jautājumi. Pirmkārt, vai Parādnieks ir kļuvis par šīs biedrības runasvīru? Otrkārt, kas devis šai biedrībai monopola tiesības uz Ukrainas karoga izmantošanu? Vai tad pēc analogijas sanāk, ka arī Latvijas karogu nevar demonstrēt bez Rīgas Latviešu biedrības akcepta?

Kādi secinājumi mums būtu no notikušā jāizdara? Pirmkārt, patiesi nacionālām organizācijām nākamgad jāpiesaka savs gājiens – minūtes 10 pirms vai pēc tā, ko organizē “DV Limbažu nodaļa”, kas patiesībā ir viltus “NA” filiāle. Tad mēs paši būsīm saimnieki tajā, un nekādi “kārtības uzturētāji” nebūs tiesīgi mūs pamācīt, kādus apsējus mums ap roku likt un kādus karogus nest. Lai atceramies, ka vēl pavisam nesen *vislatvieši* vispār negribēja šai dienā nekādus oficiālus pasākumus rīkot un tos, kas devās gājienā, dēvēja par provokatoriem. Nu viņi ir uzmetušies mums par vadoņiem ar mērķi šo 16. marta pasākumu no cīņas pret valdošo noziedzīgo režīmu dienas pārvērst par gaudulīgu, “apolitisku” kritušo piemiņas dienu. Neļausim šiem zemiskajiem mērķiem īstenoties!

Otrkārt, jāpadomā, vai, sadarbojoties ar “nacionāliem” Saeimā (piemēram, strādājot par viņu deputātu palīgiem), mēs netieši nelegitimējam viņu prettautisko darbību un vismaz formāli neidentificējam sevi ar tādiem radījumiem kā I.Bertāne?

**LATVIEŠU PASĀKUMUS
JĀRĪKO TIKAI
ĪSTIEM LATVIEŠU
PATRIOTIEM!!!**

